

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

KULTŪRA – tā ir Gaismas godināšana! Rēriha Pakta 80. gadadienā

Nikolaja Rēriha glezna "Madonna Sargātāja" (1933. gads)

2015. gada 15. aprīlī aprit 80 gadi, kopš tika parakstīts Rēriha Pakts – būtisks starptautiskais līgums par mākslas un zinātnes iestāžu un vēstures un arhitektūras pieminekļu aizsardzību.

Mūsu lasītāji jau ir pamanījuši, ka avīzē "DDD" tiek īpaši izcelts Rērihu ģimenes

devums cilvēcei. Patiesībā šie dārgumi, kurus atnesa Nikolajs Rērihs un Helēna Rēriha, un viņu dēli – Svjatoslavs Rērihs un Jurijs Rērihs, vēl joprojām nav pietiekami novērtēti un ir piederīgi cilvēces, arī mūsu tautas un valsts nākotnei. Fundamentāls nākotnes pamats ir Dzīvās Ētikas

Mācībā sniegtās zināšanas, bet viens no lielākajiem Nikolaja Rēriha mūža darbiem ir Kultūras nozīmes apzināšanās veicināšana, kas izpaudās Rēriha Pakta un Miera Karoga radīšanā.

Dzīvās Ētikas Mācībā ir teikts: "Nevar būt starptautiskas vienošanās un savstarpēja saprašanās

bez Kultūras. Nevar tautas sapratne aptvert visas evolūcijas vajadzības bez Kultūras. Tāpēc Miera Karogs ietver visus smalkos jēdzienus, kas aizvedis tautas pie Kultūras izpratnes. Cilvēce neprot parādīt cieņu tam, kas ir gara nemirstība. Miera Karogs dos šīs cildenās nozīmes izpratni. Nevar cilvēce uzplaukt bez Kultūras cildenuma zinības. Miera Karogs atvērs Vārtus uz labāku nākotni. Kad valstis ir ceļā uz sabrukumu, tad pat mazgarīgajiem ir jāsaprot, kur atrodas augšupeja. Patiešām, glābiņš ir Kultūrā! Tā Miera Karogs nes labāku nākotni." (Dzīvās Ētikas Mācība. Hierarhija, 331.š. Rīga: Vieda, 2014).

Un tā, 1935. gada 15. aprīlī Vašingtonā, Baltajā namā svinīgā ceremonijā ASV un visas Latīņamerikas valstis ratificēja Rēriha Paktu un Miera Karogu.

Kas ir šis dokuments un kādēļ tas ir tik nozīmīgs ne tikai pagātnē, bet arī mūsdienās un nākotnē? Aicinām mūsu lasītājus ieklausīties citos latviešos, kas vismaz daļēji ir ielūko-

Nikolajs Rērihs

jušies Nikolaja Rēriha radītajā Kultūras aizsardzības idejā un Miera Karoga jēgā, kuram būtu jāplīvo pie patiesas mākslas un zinātnes iestādījumiem, vēstures pieminekļiem, lai apvienotu kultūras uzdevumus un mudinātu cilvēkus tiekties uz augstākiem ideāliem. Pirms pieciem gadiem Rīgā notika Rēriha Pakta miera veltīta starptautiska konference, kurā tā brīža kultūras ministrs Ints Dālderis uzsvēra:

"Dokuments, kura nozīmīgā jubileja šodien pulcinājusi prominentu starptautisku auditoriju, vērsas pie cilvēces garīgās dzīves pamata – kultūras vērtībām, kuras tas kā pirmais aicinājis saglabāt,

vēršoties pie visas pasaules valstīm un sabiedrības. Rēriha Pakts par mākslas un zinātnisko iestāžu un vēstures pieminekļu aizsardzību ir **pirmais starptautiskais dokuments, kas īpaši veltīts kultūras vērtību aizsardzībai, vienīgais, kas šajā jomā pieņemts un starptautiskajā sabiedrībā akceptēts pirms Otrā pasaules kara.**

Zem Nikolaja Rēriha idejas ir 20. gadsimta izcilāko prātu paraksti: **Alberts Einšteins, Romēns Rolāns, Rabindranats Tagore, Tomass Manns, Bernards Šovs, Herberts Velss...**

Turpinājums 2. lpp.

BEIDZOT IR JĀPĀRCĒRT VĒSTURES MEZGLS

Saruna ar vēsturnieku, LPSR Valsts drošības komitejas (VDK) dokumentu izpētes komisijas vadītāju **Kārli Kangeri**

VĒL NAV SKAIDRS, KAD ATVĒRS "ČEKAS MAISUS"

DDD: Pagājušajā gadā – gandrīz divdesmit piecus gadus pēc neatkarības atjaunošanas – Saeima beidzot pieņēma likumu par tā saucamo čekas maišu atvēršanu. Nolēma, ka pirms VDK arhīvu satura publiskošanas speciāli izveidotai vēsturnieku komisijai ir jāuzraksta skaidrojums par arhīvos esošo informāciju. Jūs kļūvat par šīs vērtēšanas komisijas vadītāju. Kā veicas ar darbiem?

Kārlis Kangeris: Vēsture ir gara. Saeimā likumu pieņēma un noteica,

ka komisijai trīs gadu laikā šie dokumenti ir jāizpēta un jāiesniedz ieteikumi Ministru kabinetam, valdībai, kā rīkoties ar tiem.

DDD: Vēl tikai ieteikumi, ko darīt? Vai tad jau nav pieņemts lēmums publikot VDK dokumentus, arī tā saucamos čekas maisus?

K.K.: Likumā teikts, ka pēc mūsu ieteikuma varēs dokumentus publikot, bet jautājums, kā valdība, kas būs pēc trim gadiem, uz to skatīsies – kā šis jautājums būs attīstījies. Būtībā VDK dokumenti jau ir sadalīti dažādās grupās un atrodas dažādās vietās. Vēl neviens līdz šai dienai nav mēģinājis tos inventarizēt – nav pat skaidri zināms, kur tie atrodas. 1991. gadā pārņēma tā saucamos čekas maisus, vēlāk izveidoja Totali-

tārisma seku dokumentēšanas centru, kur nonāca šī kartotēka, elektroniskā datu bāze un vēl citi materiāli. Agrākais TSDC vadītājs Zālīša kungs man īsti nezināja teikt, vai agrāk sarakstos uzrādītie dokumenti šodien patiešām tur atrodas vai ne. Tāpēc, ja VDK arhīvu pētniecību tagad sāksim, viens no pirmajiem darbiem ir – inventarizēt visu, kas ir bijis.

DDD: Lai vispār saprastu, kas jāpēta?

K.K.: Jā, kas saglabājies un kur. Daļa materiālu (dažādas instrukcijas, pavēles u.tml.) savā laikā nonāca Iekšlietu ministrijā, tad Policijas akadēmijā, vēlāk tika nodotas Policijas kolekcijai utt.

Turpinājums 4. lpp.

Foto: Ieva Lūka, LETA

RĒRIHA PAKTS

Starptautisks līgums par mākslas un zinātnes iestāžu un vēstures pieminekļu aizsardzību

Augsti Godātās Vienojušās Puses, tiekdams visu valstu par labu atzītajai 1933. gada 16. decembra rezolūcijai piešķirt tās nolikumiem līguma formu, ko iesniedza Amerikas valstu Septītajā starptautiskajā konferencē Montevideo, kura ieteica Amerikas valstu valdībām, kuras vēl nav parakstījušas Rēriha Paktu, par kura iniciatoru uzstājās Rēriha Muzejs ASV, pievienoties šim Paktam, kas ir virzīts uz jau noteiktā un labi zināmā Karoga vispasaules atzīšanu, lai apdraudētības gadījumā aizsargātu visus pieminekļus, kas veido tautu Kultūras mantojumu un ir kā valsts, tā arī privātais īpašums, pieņēma lēmumu noslēgt attiecīgu līgumu nolūkā nodrošināt Kultūras vērtībām cieņu un aizsardzību kara laikā un miera laikā, un vienojās par:

I. PANTS

Vēsturiskie pieminekļi, muzeji, zinātnes, mākslas, izglītības un kultūras iestādes tiek uzskatīti kā neitrāli un kā tādi ir cienjami un aizsargājami no karojošo pusēm.

Tādu pašu cieņu un aizsardzību bauda augstākminēto iestādījumu darbinieki.

Šī cieņa un aizsardzība ir attiecināmas uz vēsturiskajiem pieminekļiem, muzejiem, zinātniskajiem, mākslas, izglītības un kultūras iestādījumiem kā kara laikā tā arī miera laikā.

II. PANTS

Pieminekļu un iestādījumu, kuri minēti iepriekšējā pantā, neitralitāte, aizsardzība un cieņa ir atzīstami visā teritorijā, kura atrodas zem katras Valsts jurisdikcijas, kura ir parakstījusi un pievienojusies, neatkarīgi no minēto pieminekļu un iestādījumu valstiskās piederības.

Attiecīgas valdības vienojas savu valstu iekšējā likumdošanas jomā veikt nepieciešamos pasākumus tādas aizsardzības un cieņas nodrošināšanā.

III. PANTS

Pieminekļu un iestādījumu apzīmēšanai, kuri norādīti I. pantā, tiks izmantots atšķirības karogs (sarkans gredzens ar trim sarkaniem aplīšiem centrā uz balta fona), atbilstoši paraugam, kurš ir pašreizējā Līguma pielikumā. (Miera Karogs – DDD piez.)

IV. PANTS

Valstu vadītāji, kuri parakstīja pašreizējo Līgumu vai ir tam pievienojušies, vienlaikus ar Līguma parakstīšanu vai pievienošanās tam, vai arī citā laikā, nosūta Panamerikas ūnijai pieminekļu un iestādījumu uzskaitījumu, kuriem viņi vēlētos nodrošināt aizsardzību, ko paredz pašreizējais Līgums.

Panamerikas ūnija, savukārt, nosūta citām valdībām pieminekļu un iestādījumu uzskaitījumu, kuri minēti dotajā pantā, kā arī informē citas valdības par jebkuriem grozījumiem norādītā uzskaitījumā.

V. PANTS

Pieminekļi un iestādījumi, kuri norādīti I. pantā, zaudē privilēģijas, kas paredzētas pašreizējā Līgumā, gadījumā ja tie tiek izmantoti militāriem nolūkiem.

VI. PANTS

Valstis, kuras nav parakstījušas Līgumu tā parakstīšanas dienā, var to jebkurā laikā parakstīt vai pievienoties tam.

VII. PANTS

Par pašreizējā Līguma pievienošanās, ratifikācijas un denonsēšanas dokumentu depozitāriju būs Panamerikas ūnija, kura darīs zināmu visām Valstīm, kuras parakstījušas pašreizējo Līgumu vai pievienojušas tam, par ikvienu dokumentu, kurš ir nodots glabāšanai ūnijā.

VIII. PANTS

Pašreizējais Līgums jebkurā laikā no jebkuras valsts puses, kura ir parakstījusi vai pievienojusies tam, var tikt denonsēts, pie kam denonsēšana stājas spēkā trīs mēnešu laikā pēc pasludināšanas par to citām Valstīm, kuras ir parakstījušas pašreizējo Līgumu vai pievienojušas tam.

Līguma stāšanos spēkā apliecināja un parakstīja to savu valdību vārdā pilnvarotie Valsts pārstāvji pēc viņu pilnvaru pilnīgas izpildīšanas atbilstošā un pieņemtā formā un Līgumu apstiprināja ar saviem zīmogiem, ierakstot datumu iepretim saviem parakstiem.

Vašingtonā, 1935. gada 15. aprīlī

KULTŪRA – tā ir Gaismas godināšana! Rēriha Pakta 80. gadadienā

Turpinājums no 1. lpp.

Aicinājumam pievienoties Rēriha paktam atsaucās tā laika kultūras zieds Latvijā: **Jāzeps Vītols, Alfrēds Kalniņš, Aspazija, Kārlis Skalbe, Jānis Jaunsudrabiņš, Eduards Smilģis, Pauls Stradiņš, Ģederts Eliass, Zenta Mauriņa...**

Memorandu ar aicinājumu Latvijas valsts valdībai pievienoties Rēriha Paktam 1937. gadā parakstīja kopumā 80 Latvijas sabiedriskie un kultūras darbinieki – bez I. Dāldera nosauktajiem, arī bijušais Valsts prezidents **Gustavs Zemgals**, nākamais Latviešu leģiona ģenerālinspektors **Rūdolfs Bangerskis**, mākslinieks, Dievturu draudzes izveidotājs **Brastiņš Ernests**, filozofs **Teodors Celms**, rakstnieks **Vilis Plūdons**, rakstnieks **Jānis Akurters**, rakstnieks **Līgotņu Jēkabs**, gleznotājs **Vilhelms Purvītis**, diriģents **Teodors Reiters**, operdziedonis **Mariss Vētra**, komponists **Jānis Kalniņš**, gleznotājs **Jānis Kuga**, gleznotājs **Leo Svemps**, gleznotājs **Ansis Cīrulis**, grāmatnieks **Jānis Rapa**, filozofs, parapsihologs **Konstantīns Raudive**, rakstnieks **Jūlijs Roze** un citi.

Rēriha Pakta ieliktie pamati ir attīstīti tālāk starptautiskajās konvencijās – gan tā tiesajā mantiniecē Hāgas 1954. gada konvencijā par kultūras vērtību aizsardzību militāra konflikta gadījumā, kurai 1992. gadā pievienojās arī Latvija, gan vairākās UNESCO kultūras konvencijās, kas pasaules kultūras materiālo un nemateriālo mantojumu sargā mūsdienās.

Šajā sakarā LR Ārlietu ministrijas valsts sekretārs Andris Teikmanis konferencē pirms pieciem gadiem sacīja:

“Rēriha idejām un mērķiem Latvijā ir sena vēsture. Rēriha biedrība, kas tika nodibināta 1930. gadā un kuru dibināja dzejnieks, žurnālists un tulkotājs Rihards Rudzītis, ir pati vecākā Rēriha biedrība pasaulē. Šī biedrība ļoti aktīvi sāka realizēt Rēriha idejas Latvijā, Baltijā un ne tikai. Jau 1937. gadā visu triju Baltijas valstu Rēriha biedrības iesniedza Memorandu Baltijas ārlietu ministru konferencei. Diemžēl idejas par kultūru kā pāri nācijām stāvošu vērtību laikā, kad brieda Pasaules karš, kad brieda konflikts starp Vāciju un Lielbritāniju un citām Eiropas valstīm, neguva tālāku virzību. Tomēr, kā rakstīja pats Nikolajs Rērihs Rihardam Rudzītim, – no Rīgas vienmēr nāk labas ziņas. Tā tas ir bijis un tā tas būs arī turpmāk.”

Rēriha Pakta un Miera Karoga ratifikācija 1935. gada 15. aprīlī Vašingtonā, Baltajā namā. Centrā ASV prezidents **Franklins Rūzvelts**

Kāpēc Latvijas valdība tomēr neuzklausa latviešu radošās intelligences balsi, kura mudināja pieņemt Nikolaja Rēriha idejas, kas būtu pasargājušas no daudziem vēlāko gadu postījumiem? Kādēļ Latvija nepievienojās Rēriha Paktam pirms Otrā pasaules kara?

Latvijas Rēriha biedrības goda prezidente, dzejnieka Riharda Rudzīša meita Gunta Rudzīte raksta:

“Mēs zinām, ka pirms [Latvijas Rēriha] Biedrības oficiālas nodibināšanas 1930. gada vasarā tās vadītājs Fēlikss Lūkins Parizē tikās ar Nikolaju un Juriu Rērihiem – pēc viņu uzaicinājuma. Par ko tika runāts, mēs vairs neuzzināsim, bet nav šaubu, ka viens no galvenajiem jaunās Biedrības uzdevumiem bija Rēriha Pakta un Miera Karoga atzīšana, ko Rērihs ap to laiku bija izvirzījis.

Ciņu par Rēriha Paktu trīsdesmito gadu sākumā koordinē Nujorkas Rēriha Muzejs un Kultūras Līga. Vēlāk, pēc 1935. gada, katra biedrība veic patstāvīgu solus šajā virzienā, protams ar Nikolaja Rēriha ziņu. Bet līdz tam vēl bija konferences Beļģijā, Brigē, 1931. un 1932. gadā, uz kuriem savus sveicinius nosūtīja arī Latvijas Rēriha biedrība. Kārlis Stūre, kurš stājās Biedrības vadītāja amatā uz īsu brīdi pēc Fēliksa Lūkina, vērsās pie dažādām Latvijas institūcijām, pievēršot to uzmanību Pakta jautājumam.

No 1936. gada maija [Latvijas Rēriha] Biedrību oficiāli (neoficiāli kopš 1934. gada) vada Rihards Rudzītis. Pirms tam viņa raksti par Rēriha Pakta tēmu parādījās Latvijas galvenajās avīzēs, žurnālos, bet 1935. gadā iznāca grāmata “Nikolajs Rērihs – Kultūras Ceļvedis” (šo grāmatu atkārtoti izdevīs arī apgāds “Vieda” – DDD piez.), kuras galvenā tēma bija Rēriha Pakts. Bet nu sākas pati grūtākā daļa Biedrības ciņā par Paktu,

jo valdība ne tik labprāt atsaucās uz šo ideju.

Tikai tagad, kad kļuva pieejami arhīvu specfondi, atklājās arī tas, ka gan Anglijas, gan Vācijas valdības pa diplomātiskajiem kanāliem izdarīja spiedienu uz Latvijas valdību, lai tā nepieņemtu Rēriha Paktu. Vācija jau gatavojās karam, tur pieauga fašistu kustība, bet Pakts būtu šķērslis. Lielbritānija zaudēja bijušo slavu un varenību un cīnījās par ietekmes sfērām Mongolijā un Tibetā. Rēriha vārds, tik pazīstams Austrumos, tai likās bīstams. Pat Agvana Doržijeva draudzība ar Nikolaju Rērihu tiem likās bīstama – Doržijevs un Rērihs kopā cēla budistu templi Pēterburgā. Turklāt Rērihs neslēpa savas domas par Indiju kā brīvu, patstāvīgu valsti, neatkarīgu no Anglijas. [...]

1937. gada pavasarī, pēc Latvijas Rēriha biedrības iniciatīvas, tika nolemts mēģināt apvienot visu triju Baltijas Rēriha organizāciju centienus. Aprīlī tika savākti paraksti no pazīstamākajiem Latvijas kultūras darbiniekiem, kā arī Lietuvas un Igaunijas. Rīgā ievāca 80 parakstus. Rihards Rudzītis raksta dienasgrāmatā: “Mākslinieki un rakstnieki, visi paraksta Paktu, patiesi pieiet šai idejai” (18.04.37.).

Kopējais Memorands ar parakstiem tika iesniegts izskatīšanai Baltijas valstu ārlietu ministru konferencē Kaunā 1937. gadā. Memorands tika noraidīts no Latvijas un Igaunijas puses un pieņemts tikai no Lietuvas, bet liels darbs jau bija tas vien, ka tas tika iekļauts dienas kārtībā un izdiskutēts. Nikolajs Rērihs 1937. gada 4. maijā raksta: “Jums izdevās veikt lielu soli, piesaistot sabiedrības viedokli. Galu galā, pilnīgi nav svarīgi, pa kādām valdības peripetijām vizināsies Pakts. Galvenais, sabiedrības domai tas jāpieņem un jāapzinās kultūras dārgumu aizsargāšanas nozīmīgums. Tāda sabiedrības viedokļa un

domas piesaistīšana kalpos Biedrības attīstībai vispār. No vairāk vai mazāk slēgtas jums izdevās iziet uz plašu sabiedrisko arēnu.”

Vai šodien Latvijas valdība būtu gatava pievienoties šim starptautiskajam līgumam – Rēriha Paktam – un atritināt Miera Karogu? Vai mūdienu t.s. radošā intelligences izprot Kultūras būtību un vērtību, kā to apzinājās pirmskara latviešu kultūras darbinieki?

Pārdomas rosina bijušā kultūras ministra Inta Dāldera 2010. gada konferencē sacītais: “Taču Rēriha Pakts nav tikai vēsture. Miera kultūras idejas šodien kļuvušas pat vēl nozīmīgākas. Miera kultūras simboliskās vērtības, kas ierakstītas Miera Karogā, kurš tapis kā Kultūras Sarkanā krusta karogs, aicina sargāt un dziedināt cilvēces garīgo veselību un atgādina par mūsu atbildību kurltūras vērtību iedzīvināšanā.

Aktuāli šodienas globalizētajā, garīgas krīzes skarajā pasaulē skan Nikolaja Rēriha teiktais: “Mums Miera Karogs nepieciešams ne tikai kara laikā, bet, iespējams, pat vēl vairāk katru dienu, kad bez lielsabalu trokšņa bieži vien tiek izdarītas tikpat nelabojamas kļūdas, kas neatgriezeniski skar kultūru.”

1931. gadā Latvijas Rēriha biedrībai adresētā vēstule Nikolajs Rērihs raksta: “Vissvarīgākā ir Kultūra. [...] Kult-ur nozīmē Gaismas godināšana. Tāpēc tieksimies uz Gaismu un apmainīsimies ar mākslas un zināšanu gaišajiem krājumiem – šiem Kultūras balstiem.” Kā atzīst Latvijas Rēriha biedrības pārstāve Ingrida Raudsepa, šajos nedaudzajos vārdos ir ietverta visa tā programma, kuru Nikolajs Rērihs savā daiļradē īstenoja jau kopš 1890. gada – gan neskaitāmos rakstos, lekcijās, pētnieciskajā darbā un, protams, gleznās, kuras simboliski atspoguļo gara gaismu un skaistuma spēku.

KAS NOGALINĀJA BORISU ŅEMCOVU?

Normunds Melderis

Pirms dažām nedēļām Maskavas centrā tika nogalināts pazīstams (iespējams, pazīstamākais) Krievijas opozicionārs Boriss Ņemcovs. Tas vienlaikus bija gan nepatīkams šoks, gan zināmā mērā arī likumsakarība. Šoks tāpēc, ka pēdējā laikā Krievijā šāda limeņa politiskās personas netika noslep-kavotas, no otras puses atmosfēra Krievijā un arī Pasaulē bija un ir pietiekoši saspringta, lai vienlaikus arī runātu par zināmu likumsakarību.

Uzdotot jautājumu pašā raksta nosaukumā, es, protams, nezinu un nevaru zināt, kurš tieši noslepka-voja, kurš pasūtīja un kurš neko nedarīja, bet vēlējās šādu notikumu. Oficiāli ir zināms, ka Ņemcovu noslepka-voja viena persona. Slepka-vojas pasūtītājs varēja būt viena vai vairākas personas, bet to, kuri vēlējās viņa nāvi, noteikti bija krietni vairāk.

SLEPKAVĪBA, KRIEVIJAS REŽĪMA IZRAISĪTA

Nevaru veikt izmeklēšanu kaut cik nopietnā apjomā, lai es spētu atbildēt uz paša un daudzu citu uzdoto jautājumu virsrakstā. Bet piekritu tiem, kuri uzskata, ka slepkavību galvenokārt izraisīja Krievija valdošais politiskais režīms. Tāds naida, es pat teiktu – supernaida, kā arī šovinisma, nacisma un agresijas izvirdums nebija redzēts pat PSRS stagnācijas ziedu laikos, iespējams, arī Staļina laikā. Bet te 21. gadsimta Krievija to ir spējusi! Liekas, nereāli, bet tā ir īstenība.

Būtībā Krievijai vienmēr ir bijusi negatīva attieksme pret Eiropas jeb Rietumu civilizāciju. Arī tā saucamajos demokrātiskajos B.Jeļcina laikos šī nosliece bija jūtama, taču krietni pieticīgāk. Kopš V.Putina nākšanas pie varas, šos 15 gadus Krievija, tās vara, mediji, sabiedrība tika audzināta neiecietības, nacionāla naida, šovinisma un agresijas atmosfērā. Katru dienu, mēnesi, gadu nega-

tivisms tikai pieauga. It kā neuzkrītoši, bet tomēr pakāpeniski un konsekventi. Būtībā nebija kaut kāda viena Krievijas iekšēja pavērsiena, kas būtu bijis lūzuma vai izmaiņu punkts. Prezidenta Medvedeva atrašanos amatā un Rietumnieku cerību laiku neskaitīsim. Medvedevs nekas nebija politiskajā spēlē – viņa uzdevums bija 4 gadus noturēt portfeli un varu tam, kurš viņu šajā amatā iecēla.

NEDAUDZ PAR MEDVEDEVA LOMU

Starp citu, ļoti komisks un uzskatāms bija Medvedeva iecelšanas process. Tad publiski it kā neviens vēl nezināja, kuru Putins izvēlēties par savu mantinieku uz 4 gadiem, kamēr Putins būs premjers (skaidrs, ka tik un tā viņš bija Krievijas galvenā valsts amatpersona), bet pēkšņi parādījās četri Krievijā pazīstami vīri, viņu vidū arī pazīstamais advokāts un populārā Krievijas TV raidījuma “Kas? Kur? Kad?” dalībnieks Mihails Barševskis. Tas pats, kurš pērn sācis savu darbību arī Latvijā. Ja nemaldos, viņš (jurists) bija dziedātāja Josifa Kobzona sūdzības rakstītājs LR Satversmes tiesai, kurā dziedātājs sūdzējās pa iebraukšanas aizliegumu Latvijā. No juridiskā viedokļa uzreiz bija skaidrs, ka šī sūdzība tiks noraidīta.

Tad, lūk, šī personu četrotne (spriežot pēc Krievijas TV ziņu materiāliem) pēkšņi bija iedomājusies, ka uz četriem gadiem par Krievijas prezidentu būtu izvirzāms (iecelāms) D.Medvedevs. Kvartets ar mediju palīdzību bija atnācis uzrunāt pašu Putinu. Smieklīgi, vai ne. Dīvaini, ka neviena cita persona vai to grupa šādu iespēju neiedomājās izmantot un citu kandidātu neizvirzīja. Jebkuram bija skaidrs, ka lēmumu par mantinieku pieņēma pats Putins, nevis aktivistu kvartets. Viņi bija tikai izkārtne tam, lai “vidējais Krievijas iedzīvotājs” saprastu, ko vēlas “galvenais” (Putins). Bet ja galvenais tā vēlas, tad tā arī ir jārikojas vēlēšanās, cik nu tās Krievijā var uzskatīt par vēlēšanām. Autoritārās un totalitārās valstīs tas ir nerakstīts likums – vadoņa griba ir jāpilda bez ierunām. Pēc tam jau prezidenta vēlēšanās plānoti uzvarēja Medvedevs. Pareizāk sakot, viņam ļāva vai pat pavēlēja uzvarēt. Bet tā ir tikai maza atkāpe.

Ar gadiem Rietumos cerības, ka Medvedevs Krieviju pagriezīs citā, rietumnieciskā un demokrātiskā virzienā nepiepildījās, un arī nevarēja piepildīties. Krievijas vara to nepieļautu. Turklāt psiholoģiski Medvedevs ir vājš cilvēks un pats nekad neko neuzsāktu. Tieši tāpēc Putins arī viņam uzticēja savu prezidenta portfeli, jo zināja, ka tas tādā pat stāvoklī pēc termiņa tiks atdots atpakaļ. Tieši tāpēc to nevarēja nodot kādam citam ar skarbāku raksturu, piemēram, Žirinovskim. Tas četros gados noteikti sataisītu savu kultu, un Putins līdz ar to riskētu palikt pie sasistas siles. Galu galā viņš arī šo četrus gadus laikā premjera amatā būtu atkārgs no Žirinovska.

Atskaitot Medvedeva prezidenta četrgadī turpinājumā viss sekoja ie-

ja, ka Ņemcova slepkavību esot paveikuši kaukāzieši par viņa izteikumiem saistībā ar musulmaņu radikāļu pastrādāto teroraktu Parīzē žurnāla “Charlie Hebdo” redakcijā. Taču šī versija ir ļoti neloģiska un tikpat kā neticama.

Pirmkārt, Ņemcovs nekad īpaši nebija pievērsies šai tēmai – musulmaņi un Rietumi. Katrā gadījumā Krievijā pie varas vai pat parlamentā esošo cilvēku vidū ir personas, kuras to darījušas daudz aktīvāk. Šīs versijas gadījumā Ņemcovs noteikti nebūtu pirmais mērķis. Opozicionāra galvenās tēmas bija – Krievijas antidemokrātija, Putina personības kults, korrupcija un līdzīgas tēmas. Tās visas būtībā bija vēstas uz Krieviju iekšpusē.

Otrkārt, arī brīdis, kad tika pastrādāta slepkavība, nebūt nebija loģisks

... slepkavību galvenokārt izraisīja Krievija valdošais politiskais režīms. Tāds naida, es pat teiktu – supernaida, kā arī šovinisma, nacisma un agresijas izvirdums nebija redzēts pat PSRS stagnācijas ziedu laikos, iespējams, arī Staļina laikā.

priekš jau izvēlētam Putina kursam. Rietumu valsts vadītājiem Putins turpināja smaidīgi tēlot lielu draugu un demokrātu, bet patiesībā veda valsti preti totalitārisma un agresijai un savam personīgajam kultam. Tagad ir jāsecina, ka kulta apmērs nav tālu no Staļina kulta vai arī Hitlera kulta pagājušajā gadsimtā. Skaidrs, ka man daudzi iebildīs un teiks, ka tikai ar agresiju pret Ukrainu Krievija strauji mainījās, bet es tam nepiekrītu. Mainījās retorika, ārpusē fasāde. Proti, Krievija un Putins sāka spēlēt ar atklātākām kārtīm, bet ne vairāk. Saturs jeb virziens bija tāds pats kā līdz šim.

Iedomājieties, ka jums ir 3 kilogrami makaronu pieliekamajā kambarī. Tad pēc kāda laika ir jau 10 kilogrami. Vairāk – jā, bet tik un tā tie ir makaroni, bet ne kartupeļi. Tas analogijai.

KĀ ROKU DARBS TAS IR?

Kas attiecas uz pašu Ņemcova slepkavību, man nav nekādu šaubu, ka viņa nonāvēšanas galvenais cēlonis bija opozicionārā politiskā darbība. Pēc slepkavības parādījusies versi-

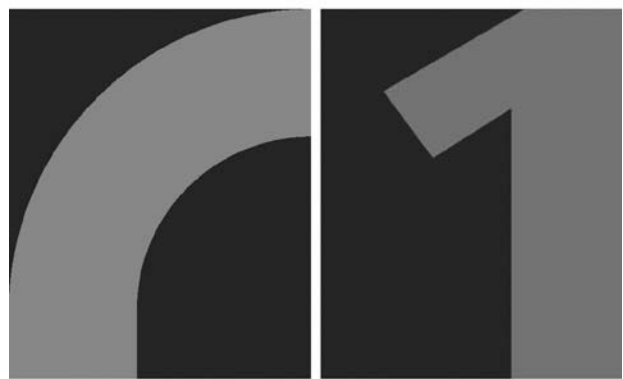
... slepkavību galvenokārt izraisīja Krievija valdošais politiskais režīms. Tāds naida, es pat teiktu – supernaida, kā arī šovinisma, nacisma un agresijas izvirdums nebija redzēts pat PSRS stagnācijas ziedu laikos, iespējams, arī Staļina laikā.

šajā ziņā. Nekas kaut kas tāds – antislāmisks – Krievijā nebija noticis, Ņemcova izpildījumā jau nu noteikti. Toties tika plānots Ņemcova un domubiedru 1. marta protesta gājiens Maskavā pret negodīgām vēlēšanām, pret Krievijas agresiju Ukrainā, pret cenzūru, pret valsts budžeta līdzekļu palielināšanu bruņotajiem spēkiem. Šis cēlonis šķiet jau daudz reālāks. Nevienam citam, kaut cik pamatotu es neredzu.

Skaidrs, ka tiešu lēmumu nogalināt Ņemcovu noteikti Krievijas vadonis Putins diez vai deva. Būtu jau pārāk primitīvi un uzskatāmi. Lai gan Krievijas 21.gadsimta cars līdz šim ir darījis arī ļoti primitīvi bezkaunīgas darbības. Tādas viņa arsenālā ir, ko viņš vairākkārt ir jau demonstrējis. Tomēr, domājams, ka Ņemcovs, kā jebkurš no aktīvās opozīcijas, Putinam nebija drauds. Viņa popularitātes reitings Krievijā ir neredzēti augsts. Var apšaubīt konkrētos skaitļus, ko uzrāda aptaujas Krievijā – 60, 70 vai 90 procenti, taču tas nav tik būtiski. Viņu patiešām atbalsta lielākā daļa Krievijas iedzīvotāju. To neapstrīd neviens.

Turpinājums 6. lpp.

LATVIJAS

radio

LATVIJAS RADIO ŽURNĀLISTU ĒTIKA

Steidzīte Freiberga

Radio Krustpunkta “Brīvajā mikrofonā” (30. martā) kārtējo reizi varējām pārliecināties par žurnālistu ētiku. Kāds klausītājs (pēc balss spriežot, Aivars Gedroics) piezvanīja un, starp citu, pieminēja “Germanwings” lidmašīnas katastrofu Alpos, ka aviokompānija nevarēja nezināt par pilota garīgās veselības problēmām, un piebilda, ka t.s. integrācijas politikas dēļ, kad garīgi slimos grib integrēt sabiedrībā, viss tik tālu ir nonācis. Žurnālists

Ir jau pierasts, ka pie mums tiek piekopta šāda “vārda brīvība” un cenzūra, kad nopaļā un neļauj runāt tiem, kuri piemin dekolonizāciju un pederastus

Tomsons zvanītājam veltīja ļoti “ētisku” un “cieņas pilnu” komentāru: “Mēs taču arī nezinām, vai jūs esat garīgi vesels cilvēks. Droši vien kādiem klausītājiem ir savas nojausmas par to, bet tas jau neko nenozīmē – jūs, redz, runājat un viss notiek, tāpat jau droši vien ir ar pilotu šajā brīdī Austrijā.”

To dzirdot, apstulbu – sēdēju mašīnā blakus vadītājam, labi, ka nebija pie stūres. Tas bija murgojums – pilnīgi nesakarīgs un neadekvāts zvanītāja teiktajam. Ja Latvijas Radio žurnālists kaut ko tik prastu var atļauties un viņam dara godu šāda rupja, aizskaroša attieksme pret savu klausītāju, kurš piezvanījis uz raidījumu, tad manā leksikonā trūkst vārdu, lai raksturotu šādu mediju pārstāvi...

Ir jau pierasts, ka pie mums tiek piekopta šāda “vārda brīvība” un cenzūra, kad nopaļā un neļauj runāt tiem, kuri piemin dekolonizāciju un pederastus, lai gan šie jēdzieni ir pavisam reāli (arī vārdnīcā atrodam) un bīstami par tiem šodien nerunāt, bet brīvi var apsaukt latvieti par ekstrēmistu un fašistu, kad tas aizstāv savu zemi un savu tautu.

Bet šajā gadījumā Tomsons ļāva runāt zvanītājam, jo šoreiz viņš runāja par citu tēmu, nepiesaucot pederastus un dekolonizāciju, un turklāt vēl pašam bija iespēja paspīdēt ar savu “izcilo ētiku”. Te nu gribas pārfrāzēt viņa teikto, adresējot to viņam pašam: “Mēs šaubāmies, vai esat garīgi vesels cilvēks. Droši vien kādiem klausītājiem ir savas nojausmas par to, proti, ka tikai garīgi slim žurnālists atļausies klausītāju, kurš piezvanījis uz radoraidījumu, “ētiski” apliet ar draņķi. Bet Jums jau tas neko nenozīmē – Jūs, redz, runājat, apsplaudāt savus klausītājus – sarunbiedrus, noslēdzat viņiem mikrofonu, ja gribat, un viss notiek – pēc kolaboracionistu metodes.”

Teikšu – viss iet pa Streipa sliedi.

Vismaz publisku atvainošanās Aidis Tomsons būtu parādā šim radioklausītājam – zvanītājam Aivaram Gedroicam, bet, šķiet, gaidīt šādu greznību no tik “izcilas ētikas” pārstāvoša žurnālista un Latvijas Radio būtu utopija.

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

BEIDZOT IR JĀPĀRCĒRT VĒSTURES MEZGLS

Turpinājums no 1. lpp.

Kārlis Kangeris: Mums jāredz, vai tur ir dokumentu kopas, kas var noderēt pētniecībai. Ja arī tās neder, mums tomēr ir jākonstatē, kur tie ir un ko ar šiem dokumentiem var iesākt, vai tie der publiskošanai.

Atbildot uz jūsu iepriekšējo izteikumu – jūs neesat vienīgā, kura domā, ka Saeima ir nolēmusi publicēt tā saucamos čekas maisus. Diemžēl pagājušajā gadā šo likumu mainīja. Pēc vecās likuma redakcijas šiem dokumentiem šā vai tā – ar vai bez vēsturnieku komisijas komentāra – vajadzēja automatiski nonākt publiskajā telpā. Bet tagad VDK dokumentu atslēpnošana ir atlikta uz trim gadiem.

BEIDZOT JĀNOSKAIDRO, KAS IR KAS

DDD: Kad Latvija atguva neatkarību, biju vēl pusaudze, taču jau tad man šķita loģiski, ka, sākoties jaunam vēstures posmam, jāattīrās no visiem padomju okupācijas sārņiem. Igaunija un Lietuva šos “čekas maisus” publicēja, kāpēc Latvijā tas nenotika?

Kārlis Kangeris: Mēs jau to nevaram pateikt – tas jājautā politiķiem. Par to, ko darīt ar VDK dokumentiem, Saeimā un sabiedrībā ir neskaitāmas reizes diskutēts. Arī Vaira Viķe-Freiberga sākumā izteicās par nepieciešamību publicēt tā saucamos čekas maisus, bet vēlāk atkal atgriezās to likumu atpakaļ Saeimā. Un tā šis jautājums ir palicis neatrisināts. Un runa ir ne tikai par čekas maisiem, bet par visu VDK dokumentu kopumu. Starp citu, lielākā to daļa atrodas Valsts Nacionālajā arhīvā.

DDD: Būtu ļoti interesanti uzzināt, kādi lēmumi

kādā brīdī un kur tikuši pieņemti, bet galvenais – kādi cilvēki tos parakstījuši, jo svarīgi ir ne tikai kartotēkā ierakstīto cilvēku vārdi, bet arī tie, kuri tur nav, bet ir aktīvi darbojušies, pieņemot lēmumus, kas kaitēja latviešu tautai.

K.K.: Visu laiku sabied-

Ja, mainoties politisko režīmu sistēmām, notiek tāda nemanāma pāreja, tad jau tiek pārņemti līdzī arī veco laiku netikumi. Mēs esam liecinieki, kā tas notiek.

rībā un Saeimā ir diskusijas tikai ap šo kartotēku – publicēt vai ne. Tādējādi rodas aizdomas, vai cilvēki, kas kartotēku pārņēma, nav izdarījuši kādas izmaiņas, izņemot vai ieliekot kādus datus. Un tad vēl gaisā virmo argumenti, ka nevajag publicēt kartotēkas datus, jo nevar jau cilvēkus apvainot – ko domās viņu bērni u.tml.

DDD: Kāds ir jūsu viedoklis?

K.K.: Es jau savulaik bieži esmu izteicies, ka jāpārcērt šis mezgls, un materiāli jāpublicē. Kad 1994. gadā rakstīja likumu, Levīta kungs man prasīja atsaucsmi par šo jautājumu. Savā laikā, kad SAB-am bija jāraksta atsauksmes par vēlēšanu kandidātiem, manuprāt, tas viss jau ticis vētīts, un viņi skaidri zina, kas tur ir un kas nav. Mums šodien jāskatās perspektīvā, ko no zinātniskā un vēsturiskā viedokļa tas dotu un ko nedotu. Varbūt 90-to gadu vidū noskaņojums bija cits, bet šodien, kad pagājuši vairāk nekā divdesmit četri gadi, cilvēki jau būs samierinājušies ar savu pagātni. Tādēļ domāju, ka tur nav ko slēpt.

Bet, atgriežoties pie zinātniskā aspekta, domāju, ka mums būtu jāzina un

jāsaprot padomju laika sabiedrība. Kāpēc cilvēki sadarbojās? Daudzi teic, ka viņus piespieda, citi to darīja brīvprātīgi. Neskatoties uz šīm dažādām atšķirībām, mums tomēr būtu viss jāredz kopumā. Kad lieta būs izmeklēta, no komisijas jau arī ieteik-

sim (viens pats jau nevaru to jautājumu izšķirt), kā būtu labāk rīkoties. Ja publicēs, tad jau ar komentāriem – kas ir bijis un kas nav bijis. Nevienam jau nemēģinās nomelnot.

DDD: Ikvienam ir jāuzņem atbildība par savu rīcību. Turklāt ir pagājis laiks, pietiekami ilgs laiks, lai varētu ar darbiem pierādīt savu nožēlu par izdarīto padomju okupācijas laikā un apliecinātu – es neesmu vairs nodevējs, esmu mainījies un kalpoju latviešu tautas interesēm!

K.K.: Sistēmu maiņa daļēji notika gludi, nemanāmi – cilvēki pat īsti nemanīja, ka augusta sākumā dzīvojuši padomju sistēmā, pēc tam jau bija jauna politiskā sistēma. Jāskatās uz resursiem, vai Latvijā vispār varēja vadošās elites izmainīt? Es domāju, ka tas bija grūti. Levīta kungs arī teica: “Es jau nevaru visus tiesnešus atlaist, tad tā sistēma sabruks.” Bet, ja runājam par maišiem, varēja atrast kaut kādu elegantāku veidu, kā to pasniegt sabiedrībai. Arī, ja publicējam, nedomājam nevienam tiesāt, ka viņš tur bijis iekšā – tā ir čekas sastādīta kartotēka, bet ne mūsu. Un mums par to nav jāuztraucas. Ja tā ir pārņemta

no tā laika VDK, tad tā ir tā laika VDK dokuments, un kā tāds tas mums jāpieņem, kaut vai tur ir šodien zināmi cilvēki iekšā. Piemēram, 1994. gadā arī akadēmiķis Stradiņš atklāti sabiedrībai pateica, ka viņa vārds ir kartotēkā, un atvainojās. Taču, ja paskatāmies uz citiem, gandrīz neviens cits šādi nav rīkojies, bet gājis tik tālāk kā tanks vai vilciens.

DDD: Ja kartotēka toreiz būtu publicēta un atklātos, ka cilvēki, kas turpina būt pie varas, ir bijuši pie varas un nodevuši savus tautiešus okupācijas režīmam, varbūt būtu mainījušies, nožēlojuši savu aplamo rīcību. Varbūt tad Latvijas attīstība būtu notikusi, balstoties uz latviešu tautas ideāliem, un cilvēki tagad neteiktu – mēs uz barikādēm gājām ar domām par patiesi brīvu Latviju, mēs cīnījāmies par citu Latviju, nevis par tādu, kāda tā ir šodien. Varbūt tas būtu risinājums arī citādi politiskās attīstībai?

K.K.: Ja, mainoties politisko režīmu sistēmām, notiek tāda nemanāma pāreja, tad jau tiek pārņemti līdzī arī veco laiku netikumi. Mēs esam liecinieki, kā tas notiek. Kad 90-tos gados dzīvoja Zviedrijā (biju Baltijas valstu eksperts un rakstīju analīzes arī par Latviju), kad Latvijā notika pirmās vēlēšanas, man bija jāizsakās, pēc cik gadiem Latvija varēs normāli funkcionēt. Toreiz mana atziņa bija – 20 gadi...

DDD: Ļoti optimistiski.

K.K.: Šodien uzskatu, ka divdesmit gadi ir par maz.

JA ŠODIEN BŪTU JĀSAGRAUJ IMPĒRIJA...

DDD: Jums ir taisnība – politiskās iekārtas Latvijā it kā ir nomainījušās, bet politiku tikumi gan nav. Ja šodien būtu jābalso par Neatkarības deklarāciju – ņemot vērā Saeimas sastāvu, es nebrīnītos, ja iznākums būtu negatīvs. Salīdzinot ar pagājušā gada deviņdesmitajiem gadiem, tiešām šis uz nacionālo neatkarību ir ļoti mainījies, lai neteiktu, ka politiķiem šāds vārdu salikums vispār ir svešs.

Kārlis Kangeris: Nacionālā domāšana varbūt

ir mainījusies – jums taisnība. Toreiz, kad likvidēja PSRS, viss piederēja valstij, bet tagad cilvēkiem ir savi īpašumi, savas ekonomiskās intereses u.tml. Man nepatīk, ka pēdējos gados ekonomikā visu laiku uzsver, ka mūsu tirgus sabiedrotais ir Austrumos, kaut gan tas nav mūsu galvenais tirgus. Saprotu, ir jāsadzīvo ar lielu kaimiņu (šobrīd redzam, ka tas kai-

Es jau savulaik bieži esmu izteicies, ka jāpārcērt šis mezgls, un materiāli jāpublicē.

miņš ir arī agresīvs), bet dažkārt to pārāk akcentē kā vienīgo glābiņu, tādēļ jāpaplašina dzelzceļa tīkls ar Krieviju utt. – visu laiku šo vienu kārti vien bīda.

DDD: Atgādināšu, ka viens no argumentiem, kādēļ Latvijai it kā bija jāatdod Abrene Krievijai, ir ekonomiskais izdevīgums – lai varētu attīstīties tirdzniecība, lai biezpiena sierīni “Kārums” varētu plūst uz Krieviju. Lūk, par tādu cenu atdeva Abreni.

K.K.: Abrene jau ir tāds īpatnējs jautājums: vajadzēja vai nevajadzēja – tas ir jāpārjautā politiķiem. No mana viedokļa skatoties, nevajadzēja to darīt. Vācijā februārī bija diskusijas par Krimas aneksiju. Šveicieši piedalījās tajā diskusijā un izteicās – tagad nevaram neko darīt, bet nevajag aizmirst Baltijas valstu piemēru, kad visu laiku uztur spēkā neatzišanas doktrīnu, un ar laiku tomēr tas jautājums atrisinājās.

Deviņdesmito gadu beigās divtūkstošo gadu sākumā mēs no Stokholmas universitātes izglītotojām japāņu diplomātus, kas nodarbojās ar Baltijas jautājumiem, un viņi ļoti aktīvi sekoja Abrenes jautājumam. Kuriļu salu jautājumā viņi neatkāpās un nemaz nedomāja to darīt arī šodien, tādējādi viņi to saprata, bet uz Latviju tā skeptiski skatījās.

DDD: Labi, ir kaut kādas merkantīlas intereses, bet vai tiešām tas, ir patiesais iemesls, ka pie varas esošajiem nav valstiskas, nacionālas un pašizliedzīgas domāšanas? Vai atkal, kā jūs teicāt, tās ir sistēmu saplūšanas sekas?

K.K.: Noteikti jau ir. Audzināšana, pagātne, vecie kontakti u.tml. Ja paskatāmies varas struktūrās, man nav nekas pret Savicka kungu – lai viņš sponsorē “Dinamo”, bet tas, ka visi prezidenti ikreiz sēž vienā ložā ar viņu... Arī Maiziša kungs, kad bijām pie viņa SAB-ā, mudināja mūs, sākot darbu pie VDK arhīva materiāliem, vispirms padomāt par to, kā-

pēc šie maiši šeit ir atstāti, kas tie par cilvēkiem, kas tur strādā u.tml. – sāciet analīzi ar šādu domu. Protams, nevar jau pateikt, vai tiem cilvēkiem tagad ir kāda saite ar Krievijas Federāciju, bet draudzīgas saites pastāv. Kontakti jau nemainās, tie pastāv no veciem laikiem – bijušas draudzības u.tml. Sistēma to var izmantot, kaut kā stūrēt, manipulēt – tās iespējas jau pastāv, nekas nav izslēdzams.

DDD: Un, kā zinām, visām valstīm ir tikai intereses. Nezin kāpēc Latvija domā, ka visi grib tikai nesavtīgi draudzēties. Manuprāt, tie, kurus saucam par sabiedrotajiem, tādi ir tikai tik ilgi, kamēr viņi kopā ar mums spēj realizēt savas intereses.

K.K.: Intereses politikā nevaram noliegt. Kā jau minējāt, ir tā saucamā tautas pašcieņa, un Latvijā ar to ir kaut kāds deficīts. Arī Zviedrijā, strādājot ar Baltijas jautājumiem, to varēja redzēt, ka mums nav pašcieņas, sava lepnuma. Varbūt ne visiem, bet vienai daļai tik tiešām tā pietrūkst. Kļūstam dažkārt arī par daudz internacionāli – pārņemam jaunās idejas un mēģinām tūlīt nekritiski īstenot. Ir jau labi, bet nevajag vienmēr simtprocentīgi tās jaunās idejas kampt – jāskatās, kā tās normas, likumus pielāgot saviem apstākļiem, savām nacionālajām interesēm. Leišiem un igauņiem tās griba un pašlepnums ir bijis liels, vismaz politiskā elitē tas ir bijis lielāks.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

BANĀLIE DONBASA KARA IEMESLI

Anticolorados

Ukrainā

Kā saka klasiķi, karš ir politikas turpinājums, bet politika ir ekonomikas turpinājums. Plašām masām Putina režims rada murgainas konstrukcijas, lai attaisnotu savu agresīvo politiku, bet patiesībā **runa ir par pilnīgi reālu naudu**. Turklāt pēc mazliet pasenās informācijas noplūdes par to, ka ASV ir grasījusies bloķēt Putina naudu 40 miljardu dolāru apmērā vienā vien Šveicē un tikai to, kas ir saņemta ar ienākumiem no naftas-gāzes uzņēmumiem, isti vietā ir jautājums: par kādu naudu tiek uzturēts karš?

NEDAUDZ PAR CENĀM

Un tā, kas gan ir kļuvusi par šī kara bāzi? Kā minēts iepriekš, jebkura kara saknes meklējamas ekonomikā. Šeit vietā būtu atminēties, ka gāzes un naftas cenas savstarpēji ir saistītas caur to enerģētisko vērtību siltuma izdales plānā. Vienkāršoti runājot, gāzes cena ir piesaistīta naftas cenai. Tā-

valsts vadītāju un valsts korporāciju klajā nākušos paziņojumus, kad cenas sasniedza savu augstāko kāpumu, – par to, ka gāzes rezerves ir ierobežotas, un tās ieguve cenu sadārdzinās. Tika nosauktas cenas 600, 800 un pat 1000 dolāri par tūkstošs kubikmetriem gāzes kā tuvākā perspektīva.

SAVA ROKRAKSTA MEKLĒJUMOS

Pasaules impērijas ambīcijas pieauga līdz ar ciešu piesaisti ienākumiem. Bet 2008. gadā notika pirmā satraucošā katastrofa. Iestājās krīze, un cenas kritās. Turklāt cenas pazeminājās tūlī pēc pieprasījuma. Šajā momentā Krievijas valdība vēl cerēja, ka tā ir pārejoša parādība, bet nolēma veikt izšķirošus pasākumus, lai saglabātu *status quo* kā izejvielu piegādātāja Eiropai. Kā vissvarīgāko uzdevumu Krievija izpildīja atbrīvošanas no Turkmenistānā noslēgtā līguma par gāzes piegādi Eiropai. Isti laikā uzsprāga gāzes kompresoru stacija kopā ar gabalu no gāzes cauruļvada. Toreiz vēl ļoti gribējās ticēt

pirkti politiskie darbinieki un veselas partijas. Naftas dolāri straumēm ietecēja lobiju un Eiropas plašsaziņas līdzekļu kabatās. Rezultātā izveidojās absurda situācija – eiropieši sāka skaļi runāt par to, ka Gruzija uzbruka Krievijas Federācijai (KF), un tai bija nācies aizstāvēties.

Kopš tā brīža KF bija pārliecinājusies, ka Eiropas struktūrām nav mugurkaula. Tas ir, tika apstiprināts visatļautības elements un apzināts kā realitāte. Tieši tad militārā iejaukšanās tika pieskaitīta KF ārpolitikas instrumentu klāstam.

Kopumā Kremlis nolēma, ka situāciju ar Eiropas noietu tirgu ir jākontrolē dzelžaini. Savstarpējo norēķinu shēmas aizēno gigantiskas summas, kas plūstoši pāriet KF valdības un tās ietekmīgo Eiropas agentu kabatās. Šīs plūsmas samazināšanās vistiešākā veidā atspoguļosies gan uz *Kremlja bonzām*, gan uz viņu autortitāti Eiropā. Turklāt ambiciozie projekti KF iekšienē piešķīra līdzekļus daudzmiljonīgās ierēdņu armijas un spēka vienību uzturēšanai. Tieši viņu lojalitāte balsta režīmu. Pieļaut līdzekļu plūsmas samazināšanu – tā būtu pašnāvība.

Viss būtu labi, bet energopiegādātāju augstās cenas liek iedarbināt kompensācijas mehānismus. Pie tiem pieskaitām efektīvas enerģiju taupošas tehnoloģijas vienā caurules galā un jaunās izejvielu ieguves metodes – otrā.

ASV – KATARA

Nelaime atnāca no tās puses, no kuras to negaidīja. Slānekļa gāze ASV izrādījās kā pērkonis no skaidrām debesīm. Es domāju, ka šīs tehnoloģijas realitāte un efektivitāte tika novērtēta pareizi un uzreiz. Tiesa, “Gazprom” galva Millers pusotru gadu smējās par amerikāņu centieniem un apgalvoja, ka tas ir PR, it kā – ja ziepju burbulis nepārsprāgs rīt, tad pārsprāgs parīt.

Plašsaziņas līdzekļu paziņojumi par to, ka gāzes cena ASV ir kritusi zemāk par 100 dolāriem, tika skaidroti kā slēpts valsts subsidēts projekts. Bet 100 dolāru vērtu amerikāņu gāzi pret 450 dolāru vērtu krievu gāzi tik viegli neizdosies ignorēt. Bravūriģie un pārdrošie Millera kunga humoristiskie izlēcieni pārtrūka tajā mirklī, kad ASV atteicās no sašķidrinātās gāzes importa. Un šeit ir jāatceras ekonomiskā ģeogrāfija.

ASV rietumu krastā eksistē un plānoja celt jaunus terminālus sašķidrinātās dabasgāzes uzņemšanai, ko piegādātu sašķidrinātās dabasgāzes pārvadātāji. Tieši tajā laikā Dienvidkorejā sāka laist ūdenī gāzes pārvadātāju flotes kuģus. Bet šīs flotes pasūtītāja bija maza valsts ar milzīgām gāzes rezervēm – Katara.

NABUCCO – nerealizētais maģistrālā gāzes vada projekts 3300 km garumā, kas stiepjas no Turkmenistānas un Azerbaidžānas uz ES valstīm, pirmkārt, uz Austriju un Vāciju.

Lai varētu iztēloties, cik bagāta ir šī sīkā valstiņa, vērts atzīmēt, ka bez gāzes pārvadātāju flotes Katara pasūtīja arī floti ar pašām jaunākajām un modernākajām lidmašīnām savai aviokompānijai. Jau 128 vismodernākās lidmašīnas atrodas “uz stripas”, vēl 50 – ražotāju cehos. Turklāt neviena no tām nav pārpirkta, visas ir tikai jaunas. Protams, tie nav Emirāti ar saviem 229 lidaparātiem ierindā un 50 rūpnīcā, bet arī ne “Transaero” ar tās 103 antikājām grabažām. Toties pilnībā var salīdzināt ar “Aeroflot”, kurai ir 144 lidmašīnas. Un tās ir Katarai, kuru pat uz kartes nevar redzēt! Kāpēc piemērs ar lidmašīnām? Tāpēc, ka uz turieni stāv ieroču ražotāju rindas pat līdz ceļgaliem ūdenī, bet militārie līgumi ir slepenoti, tāpēc par tiem var runāt tikai kā par varbūtību. Atzīmēsim, ka tas viss tiek pasūtīts un būvēts vienlaicīgi!

SĪRIJA

Šāda uzmanība pret Kataru nav nejauša. Kad ASV atteicās no Kataras sašķidrinātās dabasgāzes, stāsta, ka esot notikušas sarunas ar eiropiešiem par to, lai atļautu Kataras gāzei ienākt Eiropā. Šāda atļauja tika saņemta, un mēs visi atceramies, ka Eiropa sāka skaļi runāt par gāzes piegādes diversifikāciju. Bet te radās divi šķēršļi.

Katara ar gāzes pārvadātājiem var atdzīt tik daudz gāzes, cik vajag, bet, lai šo gāzi pieņemtu, ir nepieciešami termināli. To celtniecībai ir vajadzīgs gan laiks, gan nauda, ko var rēķināt vairākos miljardos dolāru. Neskatoties uz to, celtniecības darbi norisinās dažādās Eiropas daļās, bet šobrīd milzīga piegāde pagaidām nenotiek. Otrs šķērslis – nepastāv cauruļvadi, kas savienotu Eiropu ar Līča valstīm.

Šo šķērslī Katara mēģināja atrisināt patstāvīgi. Uzdevums bija vienkāršs: aizstiept cauruli līdz Turcijai, bet tālāk – tiks atjaunots NABUCCO projekts līdz Turcijas un Eiropas daļā. Kā redzam, uz Turciju cau-

rule var nokļūt vai nu caur Irāku, vai caur Siriju. Kā atceramies, Irākā notiek permanents pilsoņu karš, bet Sirijā vēl pirms pāris gadiem viss bija mierīgi.

Viss būtu labi, bet energopiegādātāju augstās cenas liek iedarbināt kompensācijas mehānismus.

Izvēle ir acīm redzama. Katara iepludināja vairāk nekā 10 miljardus dolāru Sīrijas infrastruktūrā ar Asada piekrišanu caurulei. Bet, lūk, Bašars al Asads – pēc apspriedes ar krievu brāļiem – atsakās. Kas notika tālāk, to visi zina. VDKGazpromoviskās brālības rokraksts uzreiz ir redzams. Karš Sīrijā šo koridoru aizvēra.

UKRAINA

It kā labi pastrādāja, caurules visur nogrieza, visur notiek karš vai pieaug spriedze, kas neļaus finansēt alternatīvos cauruļvadu augstā riska dēļ. Bet notika tā, ka Ukraina ne tikai nesevoja Baltkrievijas piemēram un neatdeva cauruli, bet piedevām vēl izrādījās par lielāko slānekļa gāzes iegulu īpašnieci Eiropā! Turklāt šo iegulu vislielākā daļa atrodas Doņeckas un Harkovas apkaimēs (lūk, no kurienes radās Jaunkrievija un ciņa par Slovjansku!). Tas ir, radās reāla perspektīva, ka pa Ukrainas GTS (gāzes transporta sistēma) cauruļlēm uz Eiropu plūdis Ukrainas gāze. Kopš šī brīža iebrukums kļuva par vieniģo un galveno variantu.

Vispār uz spēles tika likta iespēja izdzīvot tikai Krievijas Federācijai kā vienīgajai ģeogrāfiskajai telpai. Naftas un gāzes aizvērtās caurules uz Eiropu ir ātra un garantēta enerģētiskā lielvalsts nāve.

Tieši šādā veidā tika iedarbināti iebrukšanas elementi. Eiropas lobiji saņēma pavēli slīcināt veselo spēku reakciju demagogijā, plašsaziņas līdzekļi – paši zināt, ko darīja. Vietējais FDD veidojums, ko

veidoja precīzs likumsargu un bandītu sakausējums, deva triecienu no iekšpuses, un Krīma iekrita rokās kā gatavs ābols. To pašu scenāriju iedarbināja

Viss būtu labi, bet energopiegādātāju augstās cenas liek iedarbināt kompensācijas mehānismus.

Donbasā. Domāju, ka KF agresija pret Ukrainu tika plānota uz daudz agrāku laiku. Acīmredzot mums ir jāpasaka paldies Katarai par novēlojumu.

EPILOGS

Man izskatās, ka šo karu vada “Gazprom” un tā nelielā personu grupa, kas līdz nāvei ir piezīdusies pie caurules un godīgi apgalvo, ka caurules iegūšana vai zaudēšana – tas ir viņu personiskās dzīvības un nāves jautājums. Ja analizē situāciju no šī skatupunkta, tad gandrīz visas Maskavas darbības rod vienkāršu izskaidrojumu. Cita lieta ir tā, ka piespiest Eiropu pirkt gāzi un naftu tikai no viņiem, bet ukraiņus piespiest milēt vecāko brāli, jau vairs nevar.

Kas gan ir visas šīs asiņu straumes un posta pamatā? Alkatība! Dzīvnieciska, visu aprijoša un nepiesātināma! Ja Putins būtu gudrs politiķis, viņš apvaldītu savu personisko apetīti (sazādies gandrīz pāri 100 miljardiem!), apcirtu veselu rindu absurdu budžeta programmu un pazeminātu cenu tieši tik daudz, lai slānekļa gāze kļūtu nerentabla. Nevienš ar to nenodarbotos. Bet tagad – par vēl. Ieguves tehnoloģijas strauji attīstās. Aiz gāzes ir nākusī slānekļa nafta. Pašizmaksa neapturami krit, bet ASV ekonomika pagēr lētus energopiegādātājus.

Mēs nedaudz *neizvilkām* līdz “enerģētiskai lielvalsts” kraham un sabrukumam, bet mums ir jānostāv, un mēs nostāvēsim!

Tulkots no:
<http://uainfo.org>

KAS NOGALINĀJA BORISU ŅEMCOVU?

Turpinājums no 3. lpp.

Tas jau ir pašas Krievijas sabiedrības domāšanas un vērtību rādītājs. Taču Ņemcovs nekādā mērā reāli neapdraudēja Putina virsvadību un viņa vadoņa-varoņa tēlu Krievijas tautas acīs.

Tas viss netieši norāda, ka Ņemcova slepkavība visticamāk ir kādu radikālo mazkontrolējamo grupu vai šādi orientēta atsevišķa cilvēka roku darbs. Tie varēja būt gan etniskie krievi, gan arī tie paši kaukāzieši. Gan vieniem, gan otriem Ņemcova kritiskā pozīcija saistībā ar Krievijas agresiju Ukrainā un citos jautājumos bija absolūti nepieņemama. Turklāt Ņemcovs savulaik bija ļoti kritiski izteicies par Čečenijas vadoni – Putina sabiedroto R.Kadirovu.

JAU SEN LOLOTA PĒKŠŅA NONĀVĒŠANA

Kas attiecas uz pašu slepkavību, nākas secināt, ka šāds iznākums – Ņemcova nogalināšana – bija jau sen lolota. Tas izrietēja no visas viņa darbības ilgu gadu gaitā. Arī 1.marta protesta maršs nekādā gadījumā neveidots būtu būtiski bīstamu pāvērsienu Krievijas varai.

Autoritārās un totalitārās valstīs tas ir nerakstīts likums – vadoņa griba ir jāpilda bez ierunām.

Var teikt, ka nebija nekā tāda īpaša, kas varētu kaut kādā veidā radīt pāvērsienu vai vilņošanas Krievijā. Viss vairāk vai mazāk jau bija zināms, nojaušams. Tad jau Ņemcova slepkavība un 1.marta gājiens, pieņemot viņa nonāvēšanu, bija daudz ievēribas cienīgāks pasākums ar vairāku tūkstošu cilvēku līdzdalību. Galu galā par to stāstīja arī Kremļa kontrolētie mediji, kamēr, ja Ņemcovs 1.martā šoļotu pa Maskavu stipri mazskaitlīgākā kompānijā, tad tie paši mediji šo faktu visticamāk vispār ignorētu.

Tieši fakts, ka būtībā nebija neviena fundamētāla konkrēta iemesla nogalināt Ņemcovu, liecina par to, ka šāds noziegums jau sen tika vēlēts daudz cilvēku prātos. Krievijā tagad pat ir parādījusies pietās kolonnas tēls, ar to apzīmējot visus Krievijā, kas neatbalsta Putina režīmu un Krievijas agresiju Ukrainā, utt. Viņi visi esot šī kolonna. Ņemcovs – nenoliedzami viens no tās balstiem.

Vienlaikus man šķiet, ka Ņemcova slepkavība bija

zināmā mērā pēkšņa, var teikt, steigā realizēta. Tā mēdz būt, ka konkrēta rīcība tiek jau ilgu laiku domās lolota, bet tās realizācija notiek pēkšņi, impulsīvi. Tā mēdz būt. Bet nu par šo otro faktoru. Kādi ir mani argumenti, kas liecina par zināmu impulsivitāti. Lūk, vairāki fakti.

Pirmkārt, uz to norāda tas, ka slepkavība izdarīta pašā Kremļa priekšā. Tā pilnīgi noteikti nebija labākā vieta, kur veikt šādu noziegumu. Visapkārt darbības videonovērošanas kameras. Turpat blakus atrodas nopietna apsardze, kas jebkurā brīdī var iejaukties. Bija piektdienas vakars, apkārt samērā daudz cilvēku (liecinieku). Ir skaidrs, ka jebkurā citā vietā slepkavām Ņemcovu nogalināt būtu bijis daudz vieglāk, bez mazāka riska.

Otrkārt, divaini bija tas, ka pēc slepkavības noziedznieks iesēdās turpat visiem redzamā mašīnā. Daudz drošāk viņam būtu bijis pazust tur, no kurienes viņš iznāca no pretējās ielas malas, kur video novērošanas kameras neko nefiksētu. Un mašīnā viņam būtu bijis drošāk sēdēt kaut kur citur, kur to neviens neredzētu. Tagad sanāca diezgan publiska iesēšanās.

Treškārt, slepkavas parasti nogalina arī lieciniekus, šajā gadījumā jauno sievieti, Ukrainas modeli A.Durcku, ar kuru Ņemcovs kopā pastaigājās, noziedznieks neaizskāra. Tas principā ir neierasti, jo viņa būtu bijis spēcīgs liecinieks nozieguma atklāšanā. Parasti profesionāļi tā nerīkojas. Tātad tie visticamāk bija, ja tā var apzīmēt, amatieri. Tas tieši vēl vairāk liecina, ka nozieguma veicēji slepkavības neveic regulāri. Iespējams, pirmo reizi.

Ceturtkārt, kā liecina vairāki kriminoloģijas un kriminālistikas profesionāļi, tad šāvējs slepkavībā bija izmantojis dažādas patronas. Tas nozīmē, ka vismaz viens no patronu veidiem pilnīgi noteikti bija konkrētam ierocim nepieņemrots. Tātad pastāvēja zināms risks, ka patrona var iestrēgt, neizšaut, bet slepkavība neizdoties. Par šo faktoru gan varētu strīdēties, jo slepkavība tik un tā tika izdarīta – cilvēks nogalināts, bet par kaut ko tas liecina.

Turpinājums 7. lpp.

“CIĀNAS GUDRO PROTOKOLI” – mistifikācija vai drauds?

Agris Dzenis

brīvvēsturnieks

Turpinājums no iepriekšējā numura

KAS IR “CIĀNAS GUDRIE”?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, pēc iespējas detalizētāk jāanalizē Protokolu teksti un to saistība ar slepeno organizāciju vēsturi.

Pēc teksta stila un satura Protokoli nav nedz literārs darbs, nedz apcerējums. Tie ir runas konспекти, kuros izvērtēts fikss svars, bet labi zināmas lietas pieminētas tikai garām. Runātājs sevi vai organizāciju nenosauca – viņš konsekventi lieto vietniekvārdu “mēs”, un runā ir manāma izteikta varas apziņa, kas ļauj runātāju pieskaitīt pie organizācijas vadoniem.

Šie “mēs” ir slepena biedrība, kas runas protokolēšanas laikā – 19. gadsimta nogalē – jau bija ieguvusi tādu ekonomisko un politisko varu, lai plānotu vispasaules kundzību. Protokoli ir šīs biedrības paveiktā raksturojums un nākotnes darbības vadlīnijas, kas izklāstītas sausā, lietišķā un bezkaislīgā valodā. Izteiksme ir nedaudz frivola – tā mēdz runāt nevis plašākas auditorijas priekšā, bet tuvu paziņu vidū. No teksta dves auksts aprēķins, varaskāre un pie “mums” nepiederošo neizmērojama nišana un nīcīnāšana. Analizējot *Ciānas Gudro Protokolos* izklāstī-

tās slepenās biedrības aktivitātes un darbības metodes, iespējams secināt, ka to veido Eiropas bagātākie cilvēki, kas kontrolē daudzu valstu politiku un pamatoti dēvē sevi par slepeno Supervaldību.

“*Ciānas Gudrie*” ir S. Nilusa ieviests apzīmējums. Tas veidots, vadoties pēc slepenās biedrības darbības galamērķa – vispasaules valdnieka, saukta par “Ciānas asiņu ķēniņu”, iecelšanas. Savukārt “mūsu gudrie” ir kopš bērnības sagatavoti speciālisti slepenai pasaules pārvaldīšanai ar viegli manipulējamu “ne-mūsu” jeb, kā Protokolos teikts, *goju* (pie viņiem nepiederīgo) politiķu rokām.

Ciāna ir kalns Jeruzālemē, uz kura atradās Izraēla ķēniņa Dāvida pils, bet apzīmējums *gojim* – “tautas” – Vecajā Derībā jeb Torā attiecināts uz visiem tiem, kas neseko Izraēla dieva Jahves derībā. Jau šie apzīmējumi vien nevilus rosina saistīt Protokolus ar ebrejiem, taču ir jāņem vērā, ka Toras un ebreju maģijas – kabalas – jēdzienus un simboliku Eiropas slepenajās organizācijās, sevišķi magu un alķīmiķu brālībās, plaši lika lietā jau kopš viduslaikiem.

Ebreji Protokolos ir pieminēti tikai divreiz – saistībā ar *Ciānas gudro* plānoti izraisīto antisemitismu. Arī Ciānas ķēniņš nav vis ebreju gaidītais dievišķais mesija, bet gan pašu *Ciānas Gudro* speciāli izraudzīts un audzināts cilvēks. Tam, ka *Ciānas gudrie* nepārstāv ebreju tautu, vispārīecinošākais arguments un reizē arī atslēga viņu brālības izcelsmei ir Protokolos minētā “mūsu” zīme – Simboliskā Čūska.

Čūska nav sastopama ebreju simbolikā, bet ir labi pazīstama zīme melno magu un alķīmiķu brālībās. *Ciānas gudro* idejas un simboli liecina par viņu saistību ar ļoti seno Čūskas brālību, kas rakstos pirmoreiz minēta 14. gadsimtā, bet vēlāk kļuva pazīstama ar iluminātu nosaukumu. Senebreju valodā “čūska” –

neheš – nozīmē arī “atšifrēt, atklāt”, kam nozīmes ziņatvuvs ir latīņu vārds *illuminare* – “apgaismot, izziņāt”.

Slepeno organizāciju pētnieks D. Aiks iluminātu eliti uzskata par Zemes senās rases – saprātīgo rūpuļu jeb reptoidu – tiešajiem ģenētiskajiem pēcnācējiem, vai arī reptoidu telepātiskajiem aģentiem cilvēces iznīcināšanas un paverdzināšanas darbā. Čūskas brālības darbībai ir raksturīga pretinieka īpašību smalka izpētīšana un to izmantošana savu nolūku īstenošanai, sev izdevīga brīža pacietīga gaidīšana, auksts precīzs

du interesi par politiku. Turklāt jākultivē un jāslavē netikumi, jācinās pret atsevišķas personības spēku un par bezrakstura pūļa izveidošanu, kurā nevar pastāvēt personiskais viedoklis. Ilumināti uzskata, ka valstis visefektīvāk var pakļaut ar ārējo parādu palīdzību, bet vispasaules varas sagrābšana ir panākama, izraisot plaša mēroga badu, karus un nemierus. To nomicītie cilvēki labprātīgi pieņems iluminātu varu, kas tiks pasniegta kā visu nelaimju novērēja.

Šie “mēs” ir slepena biedrība, kas runas protokolēšanas laikā – 19. gadsimta nogalē – jau bija ieguvusi tādu ekonomisko un politisko varu, lai plānotu vispasaules kundzību.

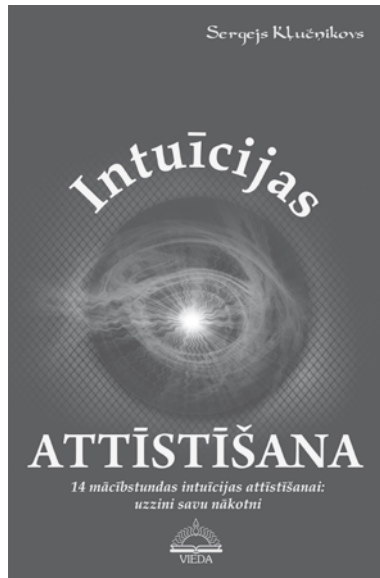
prāts un emociju trūkums. Šādas *rāpuliskas* iezīmes vērojamas arī *Ciānas gudro* darbības programmā.

Iluminātu brālība ar nosaukumu Bavārijas iluminātu ordenis atklātībā parādījās 1776. gadā. Ordeņa oficiālie mērķi bija cilvēku izglītšana un tikumiskā pilnveidošana, taču patiesie nolūki klajā nāca 1786. gadā, kad kratišanas laikā tika atrasts ordeņa slepenais arhīvs. Praktiski visi Protokolos atklātie *Ciānas gudro* mērķi, līdzekļi un taktika bija izklāstīti jau iluminātu dokumentos, sevišķi tā sauktajā *Sātana Derībā*. Saskaņā ar to, iluminātu mērķis ir pasaules kundzība, kas sasniedzama, likvidējot valstis, reliģiju un sabiedrības morālās vērtības. Lai to īstenotu, iluminātiem jāpaskatījas un jāveido sabiedriskā doma, jāsej pasaulē ķildas un šaubas, līdz cilvēki būs apmulsināti tiktāl, ka zaudēs jebkā-

Iluminātu ordeni var raksturot kā totalitāru organizāciju. Tā bija sadalīta 13 hierarhiski pakārtotās pakāpēs. Zemāko pakāpju biedri nepazīna augstākos, tomēr akli pakļāvas viņu rīkojumiem. Ilumināti plaši izmantoja ietekmīgu personu iesaistīšanu savās rindās un vēlāku manipulēšanu ar tiem ar šantāžas palīdzību. Vislielākais iluminātu panākums bija iefiltrēšanās masonu ložās un to kontrolēšana. 18. gadsimta 80. gados Eiropas lielākās ložas jau bija iluminātu ordeņa piedēklis, ko zemāko pakāpju masoni pat nenojauta. Neraugoties uz iluminātu ordeņa aizliegšanu Bavārijā, tas turpināja pastāvēt un pārņemt savā varā pasaules finansu un politisko eliti. Brālības un garīgas pilnveidošanās idejas turpmāk bija tikai esma, ar ko ievilināt laudis masonu zemākajās pakāpēs un padarīt par augstāko pakāpju instrumentiem.

Turpmāk vēl...

VĒRTĪGA GRĀMATA

Sergejs Kļučņikovs

INTUĪCIJAS ATTĪSTĪŠANA

14 mācībstundas intuīcijas attīstīšanai: atmodināšana, attīstīšana, lietošana

“Modernā zinātne vēl tikai tuvojas intuīcijas izziņāšanai. Ja labi padomā – tā ir tikai aisberga virsotne. Neviens precīzi nezina, kas slēpjas aiz tās. Vieni saka – visrapziņa, citi – Augstākie spēki, vēl citi – Dievs. Bet tostarp cilvēks ir lietojis, lieto un lieto intuīciju diendienā, visai reti uzdodot sev jautājumu – kas tā tāda un kā to labāk attīstīt.”

Pazīstamā psihologa praktiķa

S.Kļučņikova grāmatā atradīsiet sīkas ziņas par šā noslēpumainā cilvēku psihi fenomenā – intuīcijas – dabu un izpaušmēm zinātniskajā un mākslinieciskajā jaunradē, mīlestībā un cilvēku savstarpējās attiecībās, biznesā un ekstremālās situācijās. Grāmata ar praktiskiem vingrinājumiem, padomiem un ieteikumiem jūs apmācīs intuīcijas spējas attīstīšanā.

Tā var būt tikai Latvijā!

Ego Javoišs

Š.g. 4. martā “Lauku Avīzes” redakcijas kafējnīcas telpās Dzirnau ielā 21 notika cien. Antas Bergmanes izdotās grāmatas “Mūsu karoga saisti” prezentācija. Šajā pasākumā bija ierobežots apmeklētāju skaits. Viesu vidū lielākoties bija visi, kas saistīti ar grāmatas izdošanu, kā arī paši vēl dzīvi esošie grāmatas varoņi, Latvijas patrioti – brīvības cīnītāji un viņu pārstāvji, kuru vairs nav un kuri vairs nevarēja ierasties paši...!

Cilvēku bija daudz, visiem pat lāgā vietas nepietika. Tā kā mans brālis Bruno Javoišs dzīvo patālu un viņa dzīves biedrei ir smags veselības stāvoklis, viņu pārstāvēt biju uzaicināts es. Šajā, nosauksim to par “Karogu saietu”, tika godināti vēl dzīvi palikušie karoga nesēji un pacēlāji, kuri to darīja okupācijas laikā, nebaudoties, riskēdami ar savu dzīvību, veselību un represiju sekām. Viņiem Dzimtenes mīlestība bija vairāk nekā ģimenes mīlestība... Godināti tika karoga pacēlāji, klāt nesošo radnieki vai to pārstāvji, kā arī šīs grāmatas autore un viņas palīgi.

Ļoti emocionāls, aizkustinošs vakars, kurā netrūka pat asaru. Pa vienam tika aicināti isai uzrunai gan paši karognesēji – pacēlāji, gan neesošo radnieki. Tā kā cilvēku bija daudz, bet laiks limitēts, visu, ko oratori vēlējas pateikt, nepateica. Arī tad, kad izsauca mani, netika pateikts tas, kas sirdī sakrājies – gan pateicība šīs grāmatas autorei, gan dusmas un neizpratne par valdības attieksmi un impotenci pret šiem, nu jau sirsmajiem, pašiem pirmajiem (zeņķu gadu) varoņiem, kuri gāja ciņā par Latvijas brīvību un neatkarību.

Kā tas var būt, ka godināti un apbalvoti ar augstiem valdības apbalvojumiem tiek dažādu profesiju pārstāvji, bet šie, savas Dzimtenes patrioti, ir aizmirsti? 50 gadi pēc okupācijas – bet viņu it kā nav, it kā nebūtu bijuši... izmesti vēstures mēslainē. Vai nebūtu laiks viņus atcerēties valdības līmenī?

Pieskaršos mazliet pagātnei, lai pastāstītu, kāds birokrātisks “krustcelš” ir jāiziet, lai izlūgtos no Latvijas valsts šo Dzimtenes patriotu atzīšanu.

Pēc brāļa atgriešanās no soda izciešanas Mordovijas lēģeros sirdī krājās netaisnība, kas nodarīta manam brālim, kam dzīves vieta bija jāmeklē ārpus Latvijas, birokrātiska attieksme par represētā statusa saņemšanu mūsdienās – tika atteikts pretošanās kustības dalībnieka statuss, ko nedeļa tikai tāpēc, ka viņa dzīves vieta ir Igaunija, un citas nejēdzības, kaut gan viņš ir Latvijas pilsonis. Kaut vai spīta dēļ gribēju pierādīt, ka mans brālis cīnījās par Latvijas neatkarību. Kā valsts var aizmirst par saviem varoņiem?!

Kad 2003. gadā devos

pie V.V.-F. meklēt taisnību, uz manu jautājumu, kā notiek Latvijas pilsoņu apbalvošana par īpašiem nopelniem Latvijas labā, no Prezidentes kancelejas darbinieces saņēmu īpatnēju skaidrojumu. Esot jāiesniedz lērums dokumentu, bet pats galvenais – vajadzīgs iesniegums ar rekomendāciju no sabiedriskām organizācijām vai biedrībām, tātad izziņas un dažādi dokumenti. Kur gan man nebija jāiet un kādi paraksti jādabū! Totalitārā režīma dokumentācijas centrs, nacionālo partizānu pretošanās kustības biedrība, kaut kāds arhitektūras memoriālais centrs u.c. iestādījumi, kur gudri sprieda, vai likt savus parakstus un zīmogus uz šīs rekomendācijas. Un ar to vēl nekas nebeidzas! Visiem šiem n-tajiem “piekritām” (paraksts, zīmogs) vēl beigās esot vajadzīgs “smagsvara” paraksts. Kā pirms vēlēšanām lokomotīvei – bez šī sabiedrībā pazīstamā cilvēka neko nepanāksot, jo lemšot kompetenta komisija, “Triju zvaigžņu ordeņa dome”.

Biju dziļā neizpratnē, kur tādu dabūt?! Neviena pazīstama tāda rauga cilvēka man nav! Kā iet pie nepazīstama cilvēka ar tādu lūgumu? Beidzot

kāds paziņa man ieteica aiziet pie rakstnieces, publicistes Marinas Kosteņeckas kundzes. Ilgi svārstījos, bet citas izejas nebija. Kauns un neērtības sajūta bija neizsakāma. Uzklaušījusi mani, viņa parakstīja šo apkaunojošo rekomendāciju. Liels paldis viņai! Cik tas viss bija pazemojoši, apjautu tikai vēlāk! Vai šiem brīvības cīņu upuriem nevajadzētu būt apkopotiem valdībā? Vai nacionālajām partijām pašām nebūtu pienākums pacelt jautājumu valdības līmenī par šo cilvēku apbalvošanu ar visaugstāko apbalvojumu, nevis kā manu brāli – ar žēlastības dāvanu “Goda zīme”, ar ierakstu apliecībā Nr. 378 “Sabiedriski politiskais darbinieks”, nevis Latvijas brīvības cīnītājs. Žēl, ka Latvijā neeksistē brīvības cīnītāja Gunāra Astras Triju zvaigžņu visaugstākās pakāpes ordenis.

Vai tiešām šo Latvijas varoņu piederīgajiem ir jāmēro tāds ērkšķu ceļš, lai šie, savas Dzimtenes brīvības cīnītāji, tiktu pienācīgi atcerēti?

Tāpat ceru, ka pieminētā grāmata tiks ieteikta Izglītības ministrijas līmenī visās Latvijas skolās kā obligātā literatūra. Bet Saeimas līmenī tiks pacel-

ta diskusija, lai tai vietā, kur 1963. gada naktī no 4. uz 5. decembri, pie vecās milicijas pārvaldes, kur atradās radiotornis un tika uzvilktas mūsu Latvijas svētsimbols sarkanbalt-sarkanais karogs, tiktu uzstādīts monuments ar šī torņa reljefu vai foto ar visu šo varoņu – karogvilcēju vārdiem, lai tas būtu kā okupācijas bieds un ārzemju tūristu maršruta apskates objekts. Lai visa pasaule zinātu par mūsu varoņiem – patriotiem!

Ļoti gribētos, lai tūristu ekskursijas notiktu pie šāda monumenta, nevis pie “karātavu laukuma okupantu monstra”. Bet valstij jau kā parasti nebūs līdzekļu šai iecerei. Taču, ja valstij nav līdzekļu, lai atver ziedojumu fondu. Esmu pārliecināts – gan latvieši (arī latvieši atzemes), gan lojālie sveštautieši šo summu saziedotu.

Izsku vēlreiz pateicību grāmatas autorei un viņas komandai par šo patieso vēstures grāmatu. Un no beigumā gribu izteikt gan nožēlu par deputātu “aktīvo” [ne]piedalīšanos šajā pasākumā, gan pateicību Ērikam Ēriksona kungam no Nacionālās apvienības, kurš vienīgais bija ieinteresēts apmeklēt grāmatas prezentācijas pasākumu.

KAS NOGALINĀJA BORISU ŅEMCOVU?

Turpinājums no 6. lpp.

No tā visa secinu, ka Ņemcova slepkavību izraisīja vispārējā naida, agresijas un melu atmosfēra, kas Krievijā radīja tai atbilstošu fonu. Savukārt pašu slepkavību visticamāk izdarīja cilvēki, kas rīkojās impulsīvi, bet ilglaicīgi iznēsājot šo ideju.

Domāju, pēdējais piliens viņu lēmumam, ka tieši tagad ir jāizdara Ņemcova slepkavība, bija viņa izteikumi, ka viņš gatavojas publicēt faktus par Krievijas līdzdalību Ukrainas agresijā, arī plānotais 1.marta protesta gājiens. Skaidrs, ja pat Ņemcova sniegtu šādus faktus un notiktu protesta gājiens ar viņa līdzdalību, būtībā nekas Krievijā nemainītos. Arī pārējai pasaulei tie diez vai ko būtiski jaunū atklātu. Kopaina sen jau ir zināma, detaļas nemainītu skatu uz Krievijas agresiju.

citas valsts teritorijas sagrābšana, ka centrālā figūra notikumos bija pats Putins, kā Ukrainā tika ievests (ielidināts) Krievijas karaspēks. Turklāt filmā runā pats agresijas autors – pirmavots. Nu, pēc šādas Putina un Krievijas atzišanās, ko vēl **tādu** Ņemcova varētu atklāt? Domāju, ka neko daudz, ja pat ļoti vēlētos. Skaidrs, ka filmā bija propagandas raksturs, tā bija plānota par godu tam, ka tieši pirms gada Krima tika “iekļauta” Krievijas sastāvā.

Otrs Putina mērķis bija parādīt krievu tautai – kāds liels varonis un stratēģis ir diženais vadonis-malacis.

Treškārt, šāda publiska paziņošana par Putina un Krievijas līdzdalību iebrukumā Ukrainā, bija huliģaniska izrādīšanās Rietumiem: mums jūsu morāle un viedoklis ir pie vienas

Neatkarīgi no tā, vai Krievijā

kāds tiks notiesāts par Ņemcova slepkavību, var droši prognozēt, ka slepkavības pasūtītāji, ja tādi ir (tas ir gadījumā, ja pasūtītājs un slepkava nav viena un tā pati persona), nekad netiks atrasti, vai arī viņu vietā visticamāk sodīs citus (nevainīgus) cilvēkus.

Tāpēc secinu, ka slepkavību izdarīja kādi nacionāli radikāli cilvēki no pašas Krievijas, kuriem saprātība par to, ka Ņemcova atklātie fakti un protesta gājiens neko būtiski nemainīs, bija minimāla. Tie bija cilvēki ar samērā zemu domāšanas līmeni. Viņu uzdevums bija gan paveikt galvenā Krievijas opozicionāra slepkavību, gan parādīt citiem opozicionāriem: lūk, kas viņus sagaidīs, ja viņi pašreizējos politiskajos apstākļos kaut ko darīs pret Krievijas varu. Būtībā tā bija arī preventīva iebiedēšana. Tas pats attiecas arī uz, tā sakot, vienkāršās krievu tautas daļu, kurai Putina politika šķiet nepieņemama.

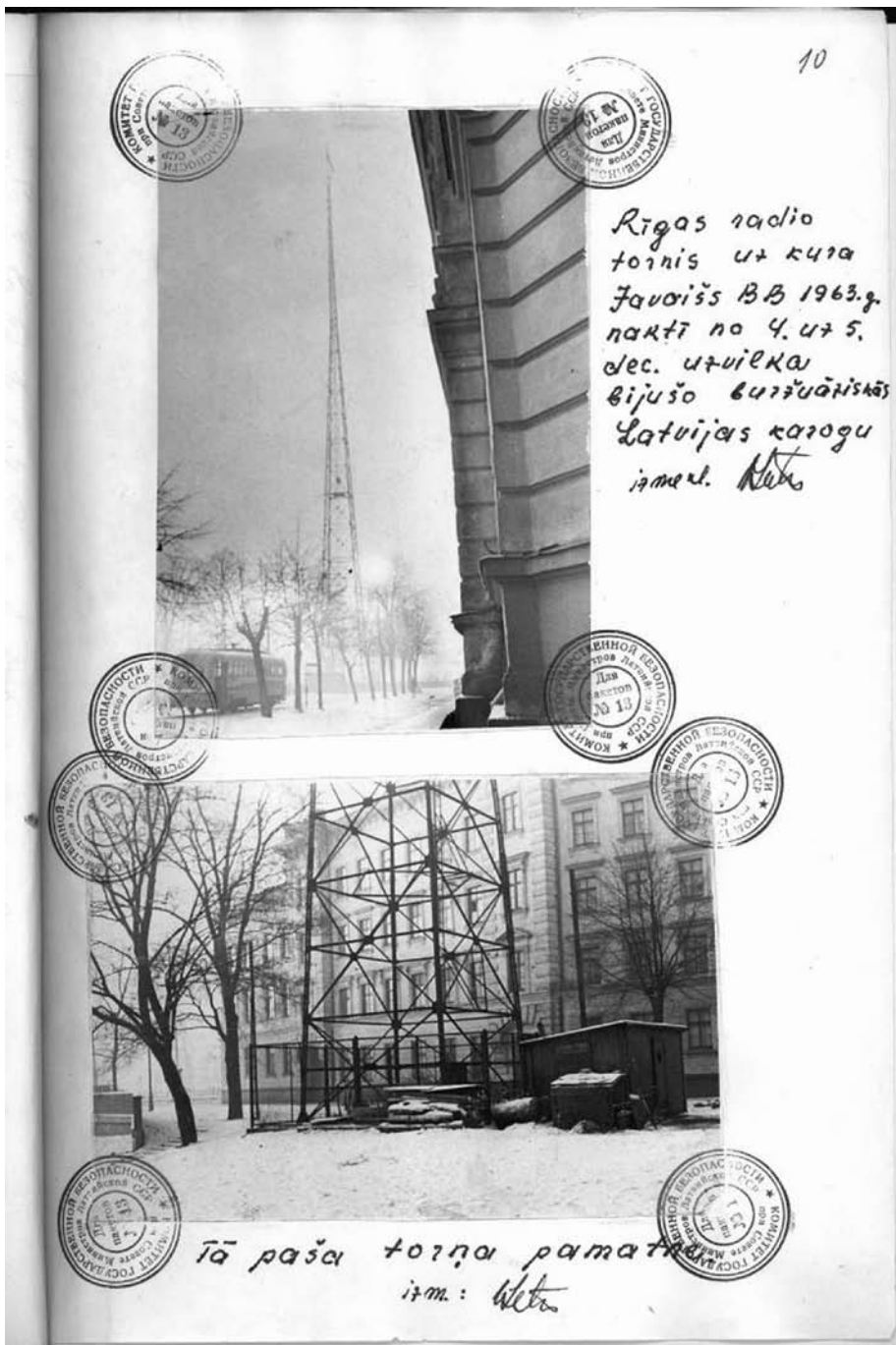
PIE KĀJAS...

Tas, ka Ņemcova iespējamie fakti par Krievijas agresiju Ukrainā un iespējamais protesta gājiens nespēlētu nekādu lomu, apliecina nupat Krievijas TV demonstrētā dokumentālā filma par Krimas aneksiju “Krima. Ceļš uz dzimteni”, kurā Krievijas vadonis Putins pats personīgi izstāsta, kā notika

vietas. Varat kaut ko teikt mums, varat arī neteikt – mēs esam pietiekoši spēcīgi un amorāli, varam melot, cik mums tas patīk, lai ņemtu jūsu viedokli vērā. Jūsu viedoklis neko mūsu rīcībā nemainīs. Pat nece-

riet. Putins to visu papildināja ar ordeņu pasniegšanu par Litviņenko slepkavībā galvenajam aizdomās turētajam A.Lugovojam, kā arī Čečenijas vadonim R.Kadirovam. Tas arī bija galvenokārt Rietumiem veltīts žests. Pie kājas...

Neatkarīgi no tā, vai Krievijā kāds tiks notiesāts par Ņemcova slepkavību, var droši prognozēt, ka slepkavības pasūtītāji, ja tādi ir (tas ir gadījumā, ja pasūtītājs un slepkava nav viena un tā pati persona), nekad netiks atrasti, vai arī viņu vietā visticamāk sodīs citus (nevainīgus) cilvēkus. Taču ir pilnīgi skaidrs, ka tikpat liela vaina par slepkavību gulstas uz to pleciem, kas radīju šādu vispārēju naida atmosfēru Krievijā. Un šajā ziņā vainīgo jau būtu ļoti, ļoti, ļoti daudz. Krievijas tautu ieskaitot. Viņi pilnīgi noteikti netiks sodīti.

Attēls no VDK arhīva Bruno Javoiša lietā par Latvijas karoga uzvilšanu Radiotornī

VĒSTULE

KRITIZĒT VAI NORAKT?

J.Liekmanis

Kā pastāvīgs “DDD” lasītājs gribu izteikt savu viedokli par latviešiem raksturīgo īpašību – nekonstruktīvu kašķēšanos. Daudz kam “DDD” rakstītajā es varu piekrist, bet nevaru atbalstīt pastāvīgos uzbrukumus nacionāli orientētiem spēkiem, kamēr pretlatviešu globālistu un kosmopolītu spēki tiek daudz vairāk saudzēti. Tas nenozīmē, ka nacionālie spēki nav pelnījuši kritiku, taču būtu jābūt pareizam kritikas samēram.

Saprotu, ka, piemēram, Nacionālajai apvienībai (NA) kā uz latviešiem orientētai organizācijai ir nosakāmas paaugstinātas prasības, salīdzinot ar citām partijām, taču nolīdzināt gar zemi, kā tas bieži notiek avīzē, tomēr nevajadzētu. Vairāk vajadzētu kritizēt, teiksim, “Vienotību”, kura šodien ir tas pats, kas kādreiz “Latvijas ceļš”, un kura ir galvenā noteicēja valstī, kurai, atbrivojoties no visiem nacionāli domājošiem cilvēkiem, pilnīgi viendzīgas ir kļuvas latviešu tautas intereses. Vairāk vajadzētu kritizēt “Zaļo un Zemnieku savienību”, kuru pa “pareizo ceļu” vada kompartijas funkcionārs un kura ar viltu ir pasludinājusi sevi par Ulmaņa partijas pēcteci, lai gan no šīs pēctecības nav ne smakas. Par to jau liecina arī partijas nosaukums: Ulmanim – Latviešu zemnieku savienība; Brigmanim – Latvijas zemnieku savienība. Atsevišķs stāsts ir par krievu partijām.

Vienīgā no partijām, kas kaut ko latviešu jautājumā reālu var ietekmēt un kaut ko arī cenšas darīt ir Nacionālā apvienība. Protams, kļūdas ir katram, un bez tām neiztiek arī NA. Kritikai tomēr būtu jābūt konstruktīvai un pareizi sabalansētai starp politiskiem spēkiem. Tagad izskatās tā, ka sev tuvāko politisko spēku “DDD” visvairāk gremdē.

Apskatīsim kaut vai “DDD” šā gada 6. numuru. Vienīgi Aivars Gardas pasaka kaut ko pozitīvu par NA, bet Leonards Inkins un Aivars Gedroics to nolīdzina ar zemi. Tā ir agitācija pret NA, kura vienīgā no partijām kaut ko mēģina darīt latviešu labā. Protams, nepietiekošā mērā un nepietiekoši konsekvēnti. Tāpēc ar kritiku ir jāpalīdz, nevis jāgremdē. Citādi avīze atgādina viltus ultra-patriotus, kuri, slēpjoties aiz patriotisma, ir nogremdējuši vai samaitājuši daudzas latviešu organizācijas un sabojājuši daudzas pasākumus.

Jā, mani arī neapmierina Ināras Mūrnieces atbildes uz Gedroica jautājumiem, bet tādēļ nenoraksim visu partiju, kā to cienījamais Gedroics dara. No Mūrnieces teiktā izriet, ka latviešu tauta nav apdraudēta un nav par tādu jāpasludina, kaut arī tāda iespēja un nepieciešamība pastāv. Viņai vajadzētu zināt, ka Satversmes Preambula droši vien nedarbosies tāpat kā citi latviešus skarotie likumi un lēmumi. Viņasprāt, valsts ienaidnieki ir jāintegrē, kaut gan viņa ļoti labi zina, ka to nevar izdarīt. Atļaut viņiem pašiem izlemt, vai braukt prom vai palikt un cerēt, ka viņi brauks prom – nu tas ir naivi un bezatbildīgi. Godīgi sakot, man par šādām Mūrnieces atbildēm ir kauns.

Diemžēl Latvijas jaunāko laiku vēsture rāda, ka visas latviski orientētās partijas un organizācijas, sevišķi, ja tiek pie varas, ar laiku vairāk vai mazāk zaudē savu patriotismu, latviskumu, nacionālo stāju un iet pavadā kosmopolitiskajām partijām, kuras orientētas uz visām debess pusēm, tik ne uz savu valsti un savu pamattautu.

Iznēmums nav arī NA, bet pagaidām mūs interesējošā sektorā tai nav politiski ietekmīgas alternatīvas, tāpēc mums ar konstruktīvu kritiku vajadzētu tai palīdzēt un panākt, lai tā gilda to, kas ir ierakstīts tās programmā un vēl vairāk. Pirms cerēt, ka pienāks laiks, kad NA nebaidīsies no vārda “dekolonizācija”, nebaidīsies uzskatīt latviešu tautu par apdraudētu un attiecīgi rīkosies.

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”**,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-
sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas patieso
vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

PAR ETNISKO ASIMILĀCIJU

Asimilācija ir neatgriezenisks nepārtraukts process: kāda sveša etnosa atsevišķa pārstāvja vai nelielas grupas uzsūkšana lielāka etnosa kultūrā, kad pirmais zaudē savu un iegūst otra identitāti, līdz pat nacionālai pašapziņai. Asimilācija var būt apzināta, brīvprātīgi izvēlēta vai apstākļu uzspiesta.

Pasaules prakse ir pierādījusi, ka nav iespējams mākslīgi radīt etnosus, inženiertehniski apvienojot atsevišķus dzīvus organismus.

Obligāta asimilācijas pazīme ir viena šā procesa dalībnieka (asimilanta) savas etniskās identitātes zaudēšana un jaunas iegūšana, t.i., asimilanta pakāpeniska etniskās piederības nomaiņa, kas beidzas ar *pilnīgu asimilāciju* – garīgi dvēselisku un miesīgu izšķīšanu citā etnosā (asimilatorā). Tas izslēdz iespēju asimilācijas procesu attiecināt uz vienāda lieluma dažādu etnosu kopienām. Asimilācijai lielākoties var tikt pakļauti atsevišķi indivīdi vai to nelielas grupiņas, nekādā gadījumā kopienas.

Te jāatzīmē, ka etnosu-asimilatoru svešu etnosu pārstāvju “uzsūkšanas” spējas ir stipri dažādas. Piemēram, ja krievu etnosam pietiek tikai, lai asimilants labi pārvaldītu krievu valodu, tad ar angļu valodas labu apguvi vien asimilants angļu etnosam pat tuvumā netiks!

Veikli un negodīgi politikāpi asimilācijas procesa sadala stadijās. Līdz pilnīgai asimilācijai asimilantam esot secīgi jāiziet stadijas – pilsoniski sadzīvīskā un kultūrīskā. Ar to tiek saprasts, ka, tikai pabeidzot iepriekšējo, var ķerties pie nākamās stadijas apgušanas, var arī pavisam apstāties. Līdzīgi kā izglītībā – var nākošā klasē neturpināt zinību apguvi. Tikai sadzīvīsko un kultūrisko stadiju vien apgušana tiek nosaukta par nepilnīgu asimilāciju un

nokristīta par *integrāciju*, kaut šī termina jēgai pilnīgi neatbilst, jo integrācija ir agrāk sadalītā (diferencētā) atkal apvienošana.

Piedāvātai “ciemošanās” integrācijai jeb sveša etnosa dzīves telpā iekļideņu sadzīvīskai un kultūrīskai skološanai ar etnisko asimilāciju nekāda sakara nav. Integrācija ir politisku izdomāts blefs! Tādas piemērošanās vai citu uzspiestas pakļaušanās integrācijas subjekts, savas

gribas vai apstākļu spiests, to kurā katrā brīdī atmetīs. Etniskajā asimilācijā jauno sadzīvīsko un kultūrīsko iemaņu apguve notiek paralēli, vienlaicīgi ar citu iemaņu un instinktu apguvi, un šo procesu pārtraukt vai apstādināt var, tikai atsakoties no asimilācijas vispār. Tāpēc etniskās zinātnes tādu “ciemošanās integrāciju” nemaz neatzīst un neaplūko.

Vēsturisks svešu nacionālīšu indivīdu asimilācijas piemērs ir tas, kā latviešu etnoss asimilēja Otrā pasaules kara sākumā no Krievijas pusēs Latvijā bēgļu gaitās iekļdušos krievus un baltkrievus. Bēgļi, pārsvarā sievietes ar maziem bērniem, izgāja cauri gandrīz visai Latvijai. Un te arī uz mūsu palika. Bērni uzauga latviešu vidū un identitātē, pabeidza latviešu skolas. Latviešu kultūra pāris paaudžu laikā viņus padarīja par latviešiem. Daži no ieceļotāju vecākajiem bērniem varbūt atceras savu izcelsmi, jaunākie par to zina tikai pēc nostāstiem. Nedomāju, ka šie jaunlatvieši ar savu dzīvi Latvijā bija un ir neapmierināti vai pat sirdi izjūt kādu pārestību no latviešu puses.

Citādi ir ar okupācijas laikā Latvijā iepludināto un atstāto krievvalodīgo *homo soveticus* pūli. Tas vēl 25 gadus pēc PSRS sabrukuma niknumā griež zobus pret latviešiem, jo sāpīgi šeit izjūt savu privi-

lēģiju zaudēšanu. Skaidrs, ka nekāda brīvprātīga asimilācija starp skaita ziņā aptuveni vienādām krievvalodīgo un latviešu kopienām Latvijā nevar notikt. Vardarbīga gan var notikt, un tā arī laikam notiks, ja Latvijas krievvalodīgie apvienosies ar Krievijas krieviem, tie asimilēs latviešus. 200 gadus Krievijas impērijas jūgā latvieši izturēja, nepadevās krievu etnosa un Cara patvaldības pārkrievošanas politikai, bet tagad, šķiet, gatavi padoties!

PAR KOPIENU SAPLŪŠANU

Kopienų saplūšana ir jaunas, lielākas kopienas ar jaunu kultūru izveidošanās. Piemēriem, tā no ciltīm veidojas etnoss, tā mazāki etnosīni var saplūst lielākajā. Skaidrs, ka labprātīgi saplūst var tikai vienādi sociāli un politiski nostādītas kopienas, kuru cilvēkiem ir daudz maz vienādas identitātes, mentalitātes un kultūras. Saplūšana praktiski ir brīvprātīga kolektīva pilnīga asimilācija, kas notiek gēnu līmenī. Vardarbīgi uzspiesta saplūšana ir vājākā iznīcināšana jeb genocīds pret to.

Pasaules prakse ir pierādījusi, ka nav iespējams mākslīgi radīt etnosus, inženiertehniski apvienojot atsevišķus dzīvus organismus. *Pasaules varenie* pēc Pirmā pasaules kara sadomāja Balkānos daudzu nelielu, etniski daudz maz saderīgu etnosu vietā radīt vienu lielu. Apvienojusi to teritorijas vienā lielā Dienvidslāvijā, viņi gaidīja, ka tajā dzims viena liela jugoslāvu tauta. Dzima kārtējā etniskā asinspirts pasaulē!

Ar ko savā zemē var saplūst latvieši?

Par “televizoru” vai zināšanu un mākas tirgoni nevar uzskatīt svešas varas piespiestu kāda etnosa atšķaidīšanu uz pusi ar sveša etnosa ieceļotājiem. Vienaļga, vai tie ir saderīgas vai pilnīgi nesaderīgas mentalitātes, bet etnosam visiem spēkiem ir jācenšas tikt vaļā no tādiem ieceļotājiem, vai arī kā etnosam jāmirst, jo tādā dozē, nezaudējot savu kādību,

viņš nelūgtos ieceļotājus uzņemt un saplūst ar tiem nav spējīgs.

Piemēram, kas vienāds vai tuvs var būt divām kopienām, ja, tikai aplūkojot to folkloras, uzzinām, ka vienai visi labumi nāk no darba (trešais tēva dēls, Pelnrušķīte), bet otrai no gulēšanas uz krāsns (čudo pečka, zelta zivtiņa)? Protams, jāņem vērā, kādu apstākļu spiesta notiek saplūšana. Arī liels laiks tādā procesam ir vajadzīgs. Piemēram. Nonākušas svešā jūgā un zaudējušas savus vadoņus, Latvijas teritorijā dzīvojošās baltu ciltis par latviešu etnosu labprātīgi izveidojās tikai piecu gadsimtu laikā (no 13. līdz 18. gs.).

Kopienų saplūšana prasa tik daudz laika tāpēc, ka pašsaglabāšanās instinkts spiedis atsevišķās kopienas vispirms mēģināt atjaunot savu neatkarību un savus vadoņus; arī tiem nebūs tik viegli atteikties no savām lomām, tāpat nav tik vienkārši sintezēt un pieņemt vienotu kultūru. Tāpat lielu lomu spēlēs svešā jūga smagums. Saiteigta un voluntāra apvienošana vienā telpā vienotu kultūru neradīs. Paliks iedīgi neapmierinātībai, kas pastāvīgi traucēs jaunajai kopienai funkcionēt kā vienotai.

Tāpat piecu gadsimtu laiku prasīja arī slāvu-krievu etnosa no ārienies ieplūdušu varmāku piespiedu (uz baltu un citu cilšu dzīvā spēka un teritorijas rēķina) izveidošana.

200 gadu laikā, atrodoties Krievijas Impērijas jūgā, latvieši nav saplūduši ar krieviem, pareizāk – izkusuši lielkrievu etnosā, bet pat kā etnoss attīstījušies un izcīnījuši sev savu valsti. Tad latviešiem bijis augsts nacionālais pašsaglabāšanās instinkts. Kur tas pazudis patlaban? Ar židiem, tagad ebrejiem, latviešiem saplūšana nekad nav draudējusi, galvenokārt židu ideoloģijas dēļ.

Redzams, ka ne ar tīru slāvu-krievu, ne ar padomju krievu, pie kura pieskaitāmi arī krievvalodīgie ebreji, pūli vai tā grupām latviešiem saplūst un izveidot jaunu etnosu, nezaudējot savu kādību – latviskumu, cerību nav.

Turpmāk vēl...